Základní údaje

zřizovatel: Hospic sv. Jana N. Neumanna, o.p.s.

statutární zástupce: PhDr. Robert Huneš

adresa: Neumannova 144, 383 01 Prachatice

IČ: 70853517

HOSPIC sv. Jana N. Neumanna o.p.s. PRACHATICE

www.hospicpt.cz

název:
Hospic sv. Jana N. Neumanna, o.p.s.

typ zdravotnického zařízení:
„Poskytovatel zdravotních služeb“
dle Zákona č. 372/2011 Sb. o zdravotních službách
§2, písm. a): „poskytování zdravotní péče“

druh zdravotní péče:
§5, odst. 2), písm. h): „paliativní péče“

forma zdravotní péče:
§9, písm. d): „dlouhodobá lůžková péče“

datum registrace Krajským úřadem Jihočeského kraje:
10. 6. 2005– poř. č. 164, č.j. KUJCK 12954/2005

zřizovatel:
Hospic sv. Jana N. Neumanna, o.p.s.
(do 27. 1. 2014 Občanské sdružení
Hospic sv. Jana N. Neumanna)

adresa:
Neumannova 144, 383 01 Prachatice

provozní účet:
č. ú. 171 157 619 / 0600, GE Money Bank

sbírkový účet:
č. ú. 180 434 606 / 0600, GE Money Bank

kapacita:
30 lůžek

telefon: 388 311 726
e-mail: info@hospicpt.cz
web: www.hospicpt.cz

IČZ: 37106000

rozhodnutí o registraci: Krajský úřad Jihočeského kraje

datum zahájení provozu:
1.11.2005

DOMOV MATKY VOJTĚCHY PRACHATICE

www.alzheimerpt.cz

název:
Domov Matky Vojtěchy

status:
pobytové zařízení sociálních služeb

druh služby:
domov se zvláštním režimem
dle § 50 Zákona č. 108/2006 Sb.

adresa:
Hradební 163, 383 01 Prachatice

identifikátor služby:
6470375

telefon: 388 310 231
e-mail: info@alzheimerpt.cz
web: www.alzheimerpt.cz

IČZ: 37508000

rozhodnutí o registraci:
Krajský úřad Jihočeského kraje,
č.j. KUJCK 4801/2007 OSVZ/59

běžný účet:
č. ú. 171 157 619 / 0600, GE Money Bank

sbírkový účet:
č. ú. 203 331 360 / 0600, GE Money Bank

kapacita:
26 lůžek

datum zahájení provozu:
1.11.2012

Grafická úprava a sazba:
Mgr.A. Jolana Kimlová & DTP studio BoD
www.bod.cz

Tato výroční zpráva vznikla díky podpoře a štědrosti dárců. Děkujeme!

Tisk:
TYPODESIGN s.r.o.
www.typodesign.cz

HOSPIC sv. Jana N. Neumanna o.p.s. PRACHATICE

DOMOV MATKY VOJTĚCHY PRACHATICE

Výroční zpráva 2013

Služby provozované Hospicem sv. Jana N. Neumanna, o.p.s.

1. **Lůžkový hospic** - 30 lůžek specializované hospicové paliativní péče.
2. **Domov se zvláštním režimem** - 26 lůžek pro osoby s různými druhy demencí, zejména Alzheimerovou chorobou (od 1.11.2012) v Domově Matky Vojtěchy.
3. **Odlehčovací služby** v režimu Zákona č. 108/2006 Sb. O sociálních službách, tj. lůžková péče (respitní pobyty) poskytovaná osobám, které mají sníženou soběstačnost z důvodu věku, chronického onemocnění nebo zdravotního postižení, o které je jinak pečováno v jejich přirozeném sociálním prostředí; cílem služby je umožnit pečující fyzické osobě nezbytný odpočinek.
4. **Odborné sociální poradenství**
5. **Půjčovna pomůcek**
6. **Vzdělávací centrum** - na podzim roku 2013 se osamostatnilo vznikem Vzdělávacího institutu sv. Jana N. Neumanna, o.p.s. Ten je dceřinou organizací Hospice sv. Jana N. Neumanna, o.p.s. Klade si za cíl vzdělávání odborné i laické veřejnosti v otázkách zdravotnické a zdravotně sociální péče o těžce nemocné a umírající pacienty a v problematice péče o osoby s demencemi. Pořádá kurzy akreditované ministerstvem práce a sociálních věcí, přednášky, exkurze, stáže, semináře, konference aj.

Co je hospic?

Hospic je nestátní neziskové zdravotnické zařízení. Poskytuje paliativní lékařskou péči těm, u nichž vítězná medicína vyčerpala všechny své možnosti vedoucí k vyléčení. Stěžejní je léčba bolesti a dalších symptomů, psychologických, sociálních a duchovních potíží. Cílem paliativní péče je dosažení nejlepší možné kvality života pacientů a jejich rodin.

Pacientovi garantujeme, že:
- nebude trpět nesnesitelnou bolestí
- v posledních chvílích nezůstane osamocen
- za každých okolností zůstane zachována jeho lidská důstojnost

Podmínky pro přijetí:
- nemoc ohrožuje pacienta na životě
- „vítězná“ medicína vyčerpala veškeré možnosti vedoucí k vyléčení
- není možná či nepostačuje domácí péče

Návštěvy jsou možné 24 hodin denně 365 dní v roce.

Kapacita hospice je 30 lůžek. 22 pokojů jednolůžkových, 4 dvoulůžkové. Na každém pokoji je přistýlka pro blízkou osobu pacienta.

Naším cílem je vysoká kvalita života pacientů až do jejich přirozeného konce. Ideálem je, aby člověk umíral bez bolesti fyzické, psychické, sociální a spirituální a s vděčností za život, který mu byl dán.

Zřizovatelem hospice bylo do prosince 2013 občanské sdružení „Hospic sv. Jana N. Neumanna“ založené v roce 2000, tehdy pod názvem Sdružení svatého Jana Nepomuka Neumanna v Prachaticích. V souladu s novým Občanským zákoníkem 2.12.2013 rozhodla valná hromada sdružení o transformaci na obecně prospěšnou společnost.

Orgány sdružení (před transformací 2.12.)

výbor:

předseda:	PhDr. Robert Huneš
místopředseda:	MUDr. Petr Koptík
člen:	Ing. Václav Kozler

revizní komise:

předseda:	Mgr. Josef Ludačka
členové:	Ing. Jana Holá
	S.M. Sebastiana Veselská, SCB
	Tomáš Turek
	Josef Hora

ORGÁNY O.P.S. (po transformaci 2.12.)

ředitel - statutární zástupce: PhDr. Robert Huneš

Správní rada:

předseda:	Ing. Bc. Ludvík Zíma
členové:	Ing. Václav Kozler
	Ing. Jan Bauer

Dozorčí rada:

předseda:	Mgr. Josef Ludačka
členové:	S.M. Sebastiana Veselská, SCB
	S.M. Nikol Drápalová, SCB
	Tomáš Turek
	MUDr. Petr Koptík
	Josef Hora

ředitel
PhDr. Robert Huneš

lékaři
MUDr. Petr Koptík - primář
MUDr. Jana Vlková-Šefrová
MUDr. Pavla Adéeová
MUDr. Anna Schánilcová
MUDr. František Vlček

sociální pracovník
Bc. Iva Turková

vrchní sestra
Mgr. Eva Ludačková

staniční sestra
Bc. Vlasta Mašková

zdravotní sestry
Ludmila Benešová
Lada Černá
Markéta Diblíková
Gabriela Jiříková
Mgr. Soňa Langová
Marie Lívancová
Markéta Pilouśková
Bc. Jitka Říhová
Kateřina Stropková
Gerta Štěpánková
Alena Vozandychová

ošetřovatelé - pečovatelé/ky
Iva Barvínková
Jaroslava Chlandová
Bohumila Klečková
Jitka Koubová
Jitka Košatková, DiS.
Marie Krotká
Lucie Lahodná
František Ludačka
Helena Ludačková
Ing. Magdalena Melková
Renata Mimrová
Radka Nová
Marta Rosecká, DiS.
Zuzana Štěpánková
Ivana Tesárková
Eva Tkáčová
Ladislav Wurm
Miroslava Žluvová
Ing. S.M. Antonie, SCB
S.M. Benedikta, OSFGr.
S.M. Františka, OSFGr.
S.M. Sebastiana, SCB - pastorační asistent
S.M. Ester, SCB - pastorační asistent

technicko-hospodářští pracovníci

Ing. Patrik Coufal - ekonom, vedoucí projektů
Bc. Pavel Ludačka - vedoucí správy budov a majetku
Mgr. Eva Předotová - vedoucí Vzdělávacího centra, odb. soc. poradce
Jana Vašurová - hlavní účetní
Jana Štěpánková - mzdová účetní
Jitka Pudivítrová - pokladní, administrace
Petra Vojtová - recepční, koord. dobrovolníků
Martina Boháčová - recepční (do února 2013)
Martina Nováková - uklízečka
Miluše Šináklová - uklízečka
Martin Furiš - údržbář
Tomáš Adée - údržbář, zahradník

externisté

lékaři:	MUDr. Naďa Čejková
	MUDr. Eva Diepoldová
	MUDr. Václav Zuckerstein
	MUDr. Jiřina Zemanová
	MUDr. Michal Prokeš
	MUDr. Marie Stieblerová
duchovní:	P. Josef Sláčík, P. Petr Antoš, P. Roman Dvořák, P. Petr Hovorka
zdravotní sestra:	Milada Ježková, Bc. Ladislava Veberová
úklid:	Hedvika Papežová, Zdeňka Přibová
recepce:	Emilie Zemanová, Anežka Turková, Matěj Huneš

Prof. Malcolm Payne v hospici

Ohlížím-li se za uplynulým rokem, vidím pestrou mozaiku dění. Starostí i radostí, jež provázejí každé dílo. Sloužili jsme slabým a nemocným v hospici i v domově pro alzheimeriky. Pestrý svět. V jednom domě pacientům zůstává jasná mysl a chřadne tělo, v druhém úplný opak - slouží tělo a chřadne mysl...
Ekonomicky byla situace v tomto roce doposud nejnáročnější za čas existence hospice. Jednak jsme museli přistoupit k výměně poškozených podlahových krytin v hodnotě převyšující jeden milion korun, jednak dotační postoj státu k umírajícím je rok od roku skoupější. Roky se snažím změnit věci ve prospěch umírajících zdola. Ať již jako ředitel prachatického hospice, či viceprezident Asociace poskytovatelů hospicové paliativní péče. Marně. Mocní a zdraví ji nemají jako prioritu. Přestože umíráme napříč politickým spektrem. Jako prioritu ji začnou mít, až když se stanou nemocnými a slabými, ale to již zase nejsou mocnými, aby věc mohli změnit...
Vyspělost společnosti se měří tím, jak je postaráno o její nejslabší jedince. Chovám obavy, že v tomto ohledu stále ještě nejsme dostatečně vyspělou veřejnou správou...
Navzdory ní jsme rok nakonec přestáli. A to i díky nevšední vstřícnosti dárců a dobrodinců, kteří nás nenechali na holičkách a jejichž výčet naleznete na konci zprávy.
Na plné obrátky se rozběhl provoz v Domově Matky Vojtěchy. Tam, na rozdíl od hospice, je plně obsazeno a řada dalších zájemců o umístění není uspokojena. V tomto zařízení jsme úspěšně prošli inspekcí kvality poskytovaných sociálních služeb.
Významnou událostí pro chod naší organizace byla transformace dosavadního občanského sdružení na obecně prospěšnou společnost dle požadavků nového občanského zákoníku. Druhého prosince se uskutečnila valná hromada sdružení, která o tomto rozhodla a od 23. ledna roku 2014 jsme tak již zapsáni u rejstříkového soudu jako o.p.s.
Těší nás neutuchající zájem příznivců. Díky nim jsme mohli uskutečnit řadu benefičních kulturních akcí. Pod jejich pokličku můžete nahlédnout prostřednictvím fotografií či jejich výčtu.
Zmínky hodná je duchovní událost. Krakowský kardinál S. Dziwisz vyhověl naší žádosti o darování ostatků bl. Jana Pavla II. Ty jsem měl čest koncem března přivézt a 5.4. byla kapka krve velkého polského papeže v malém relikviáři slavnostně uložena biskupem Jiřím Paďourem v hospicové kapli, jež je tomuto světci zasvěcena.
Více Vám řeknou následující stránky.

Robert Huneš

Ostatky - kapka krve - sv. Jana Pavla II.
uložené v hospicové kapli sv. Jana Pavla II. (v kříži)

V loňském roce jsem nastoupila na mateřskou dovolenou. Mou práci bez reptání převzali kolegové, i když rozdělit si můj úvazek bylo pro ně jistě náročné. Bůh na nás ale nezapomíná, a tak koncem roku byl náš, dosud převážně ženský kolektiv, obohacen o nového lékaře, odborností chirurga. Jako kdysi i já, tak nějak se ve správnou dobu zničehonic objevil se zájmem o práci u nás, v tu dobu pravděpodobně ještě zcela netuše, co ho zde čeká. Dnes už je nedílnou součástí hospice a jistě nejen já jsem vděčná za jeho elán a ochotu sloužit, učit se a nechat se formovat životem kolem nás.

Můj pohled na hospic se mým odchodem změnil. Dívám se teď jaksi z povzdálí. Nevidím tu denní mravenčí práci, detaily, provozní problémy, zato ale více vnímám celkový dojem. Více vnímám střídání období, kdy je málo pacientů s obdobími návalu práce pro všechny zaměstnance, více si uvědomuji, že všichni pacienti prochází podobným procesem od chvíle, kdy projedou vstupní branou a jsou „vcucnuti“ vstupními dveřmi do zdánlivě složitého bludiště našich chodeb. Jak jejich obavy a úzkosti tají pod hřejivými úsměvy ošetřovatelů, jak se jim ulevuje, když je dva páry rukou jemně přesouvají na postel v prosluněném pokoji. Více si uvědomuji, jak přechodné chvíle štěstí prožívají v parku se svými blízkými, jak krátké se mohou zdát chvíle blízkosti, kdy je s nimi někdo na pokoji a jak nekonečně se vlečou hodiny ve chvílích samoty, obav nebo tělesných obtíží. Jak důležité je mírnit obtíže, aby poslední střípky vědomí ještě dokázaly udržet pozornost při návštěvě rodiny, jak důležitý je dobrý spánek, aby se unavené tělo ještě na chvíli vzepjalo k výkonu a dovolilo procházku parkem, jak důležité je poskytnout prostor, čas a láskyplné prostředí pro hledání smyslu a vyslovení nevyslovitelného. Právě teď když se ocitli na konci cesty a všechno se zdá zbytečné, ztracené a beznadějné. Jak vnitřně krásní a silní jsou lidé, kteří se za plného vědomí smířili s osudem. A jak vnitřně krásní a silní musí být i ti, kteří už nám nedokážou nic sdělit, jen tiše a pokorně snáší svůj stav.

Přestože jen z dálky, vidím více situací, kdy jsme dokázali správně mířenou léčbou pacientům nejen ulevit, ale dopřát jim zlepšení jejich obtíží, byť všichni víme, že jen přechodné. Ať už je to dobrá léčba bolesti, odlehčovací punkce, zmírnění otoků, dušnosti nebo příznaků nitrolební hypertenze, dobrou léčbou kolegové poskytují pacientům krásné slunečné dny v jinak deštivém podzimu jejich života. Za to jim patří mé poděkování.

Jana Vlková

Tým ve službě

V lednu 2013 naše zařízení opětovně získalo certifikát Pracoviště bazální stimulace z rukou paní PhDr. Karolíny Friedlové, která na podkladě našich zkušeností s konceptem bazální stimulace provedla supervizi v našem týmu, hospic osobně navštívila a dostalo se nám od ní velmi milé pochvaly a povzbuzení. Polovina personálu absolvovala praktické a přínosné kurzy Ošetřování nemocného se zavedenou perkutánní endoskopickou gastrostomií a tracheostomií. Tyto kurzy byly hezky připravené paní Mgr. Kateřinou Hlaváčkovou a přiblížily nám problematiku, s níž se denně setkáváme.

V červnu proběhla vzdělávací akce Centrální žilní katetrizace, venozní porty a epidurální katetry. Tento seminář vedl pan MUDr. Čeněk Adamec a těšil se velkému zájmu - zúčastnili se ho takřka všechny hospicové sestry a lékaři. Mohli jsme se dozvědět informace o moderních metodách léčby bolesti, způsobu zavádění a ošetřování venozních portů, o přípravě analgetických směsí a jejich aplikaci pomocí elastomerních perfusorů.

V průběhu roku 2013 odešly na mateřskou dovolenou dvě naše sestřičky a paní doktorka. Společně s nimi jsme se mohli radovat z narození jejich děťátek. Svým příchodem nás potěšily dvě nové sestřičky a lékař. Záhy se všichni tři velmi hezky začlenili do našeho kolektivu a příjemně ho obohatili.

V listopadu jsme se díky kongregaci Šedých sester řádu sv. Františka mohli sejít v krásném prostředí kláštera na Lomci na společné duchovní obnově, která občerstvila náš kolektiv a vlila nám nové síly do naší služby.

Ošetřili jsme několik lidí bez domova, několik cizinců, i zcela osamocených lidí, kteří neměli již žádné příbuzné. Pečovali jsme o pacienty mladšího věku, z nichž někteří si doslova získali naše srdce obdivuhodným přístupem k jejich situaci. Smíření, pokoj i vděčnost za prožitý život a laskavé trpělivé přijetí. V nás, co jsme se mohli podílet na péči, zanechalo nepopsatelně krásné a důležité změny k lepšímu. S každým nemocným člověkem a jeho rodinou jako bychom mohli víc poznávat Lásku a to pokaždé novým způsobem. A tato Láska pak s námi zůstává, přetrvává v nás od těch, kteří nám ji zanechali. Naplňuje nás a posiluje, pročišťuje naše vzájemné vztahy a chce se rozdávat dál.

Mohli jsme ošetřit i několik Čechů, kteří žili v zahraničí, a rozhodli se v závěru života vrátit do své rodné vlasti.

Nesmírně nás těší slova uznání manželky našeho pacienta, která nám říkala při loučení s námi:

„Komfort a prostředí je u vás stejný jako ve Švýcarsku, ale lidský rozměr, s jakým jsme se setkali u vás je o mnoho srdečnější než na jaký jsme byli v zahraničí zvyklí.“

Přeji hospici, aby se v něm stále držela tato srdečnost a laskavá péče a děkuji všem sestrám a pečovatelkám, které tyto hodnoty ochraňují a rozmnožují.

Eva Ludačková

Olašské tance pro radost

Již mnohokrát jsem se během své několikaleté profesní praxe v hospici mohla na vlastní kůži přesvědčit, že životní moudra načtená z knih si pramálo zadají s tím, jaké životní zkušenosti může člověk získat přímo při práci s nevyléčitelně nemocnými a jejich nejbližšími. Uvědomila jsem si, že každý, kdo v této oblasti pracuje, se vlastně dotýká samé podstaty lidského života.

Nikomu z nás není dáno žít život nejprve „na zkoušku“ či „nanečisto“. Vše co vykonáme, co vysloví naše ústa, nelze vzít zpět. Naučit se správně hovořit s umírajícím nejen o jeho životním příběhu, ale také o smrti je stále velkou výzvou pro sociální pracovníky pracující v této oblasti. Umět se zamýšlet nad konečností lidského bytí, hledat odpovědi na otázky po smyslu života, může být velkým obohacením i pro nás samotné. Právě zkušenost s doprovázením nevyléčitelně nemocných a jejich blízkých dává možnost a šanci přehodnotit některé naše životní priority a dobře se tak připravit na chvíli, kdy my sami budeme z tohoto světa jednou odcházet. Právě setkání tváří v tvář smrti nás může naučit nepřehlédnout ty správné životní hodnoty a náš život se pravděpodobně změní - může se stát lepším a odpovědnějším. Marie Svatošová k tomu právem dodává: *„Ve škole života jsou našimi největšími učiteli sami nemocní, zvláště pak umírající.“*. A Marta Munzarová dále doplňuje: *„... takováto škola je víc, než všechny univerzity světa dohromady. Člověk (žák) však musí mít otevřené nejen oči, ale i srdce.“*.

Přeji nám všem, kteří pracujeme v pomáhajících profesích, nezdolnou odvahu, trpělivost, moudrost, ale i velkou míru pokory na cestě, kterou jsme si vybrali.

Iva Turková

Sociální pracovnice v akci

„Učit se, učit se, učit se“, „kdo uteče, vyhraje“ a také „věř a víra tvá tě uzdraví“ - to vše je moje ohlédnutí se za rokem 2013. Nejen z pracovního, ale i z osobního pohledu. A možná i trochu „ohlédni se v hněvu“. To abych si udržel pohled „rozhněvaného mladého muže“. Proč v hněvu? Minulý rok byl pro naše zařízení evergreenem z pohledu dotace od MPSV. Existenční strach, dlouhé čekání, víra, že vše dobře dopadne a nakonec přežití. A také otázky, zda hezké věty o podpoře péče o umírající nejsou pouze předvolebními hesly. Však byl také rok 2013 rokem dvojích voleb. Voleb, v nichž se tématem stala mj. německá otázka či církevní restituce. Pro připomenutí - Domov Matky Vojtěchy jsme dokončili díky nezanedbatelné pomoci od německé nadace Renovabis a o nevyléčitelně nemocné pacienty pečují lékaři, zdravotní sestry a ošetřovatelky v budově, kterou nám před lety propůjčily sestry Boromejky.... Kdo mě trochu víc zná, ten ví, že z mého pohledu šlo o volby prohrané. Volby, po nichž jsem se začal usilovně vzdělávat a s rodilým mluvčím pilovat svoji bídnou komunikaci v angličtině. A také v duchu připravovat dvouletého syna na přechod „čáry“ kdesi na Šumavě.... Vzdělával se však také personál hospice a Domova Matky Vojtěchy. Zaměstnanci tak v tomto roce prošli řadou kurzů (a tady si přihřeji polévku - granty hrazených kurzů) s cílem ještě zlepšit poskytovanou péči. Já to s angličtinou moc dlouho nevydržel, a proto smekám před těmi, kteří se do zlepšení sebe sama pouští. I když to pro ně znamená spoustu úsilí, času a odříkání. I když je okolí přesvědčuje o tom, že to nemají zapotřebí. Mají. A my všichni také. Jen to je šance, že příští volby budou vítězné, budeme tu chtít zůstat, hospic bude fungovat bez každoroční existenční nejistoty a rozhněvaní mladí muži v klidu zestárnou.

Patrik Coufal

Být dobrovolníkem v hospicové péči je smysluplné, ale také náročné. Ti, kteří se pro tuto činnost rozhodli, většinou jako motivy uvádějí získání pocitu užitečnosti, uspokojení, že pomohou potřebnému člověku nebo prospějí nějaké dobré věci. Ale získají i nové zkušenosti a poznají nové lidi.

A nejinak tomu bylo i v roce 2013, kdy dobrovolníci tvořili a i nadále tvoří nedílnou součást našeho hospicového týmu a s velkým nasazením se podílejí na péči o nevyléčitelně nemocné pacienty.

Navštěvují je na pokojích - pomáhají jako společníci, povídají si s nimi, čtou jim, hrají společenské hry. Doprovázejí pacienty do zahrady, města na drobné nákupy nebo mši svatou. Jsou nepostradatelní při pořádání akcí pro veřejnost, benefičních aktivitách, pečují o zahradu, výzdobu či květiny v hospici.

Naše velké poděkování patří především studentkám SPgŠ v Prachaticích pod vedením jejich vychovatelek DM: paní Aleny Benešové a Jiřiny Penzenstadlerové. Zazpívat a zahrát k nám chodí pravidelně každý týden a to již několik let. Vystoupení se konají venku na terase, v zimní zahradě, nebo na jednotlivých pokojích pacientů. Pro studentky se zároveň stává pomoc v hospici přínosnou zkušeností pro jejich další studium i cestu životem.

Mezi další dobrovolníky minulého roku patří tito jednotlivci: MUDr. Karel Krpoun, Marie Turková, Magda Kümmelová (oceněná též v soutěži - Dobrovolník s kytičkou 2013), Pavla Guričanová, Romana Bečvářová, Zuzana Krejsová, Martina Ciglbauerová a Blanka Ondřejová.

Všech si moc vážíme a děkujeme jim.

A co dodat? Je to v podstatě dar. A stejně jako dar má i dobrovolnictví svoji hodnotu. Dárek, byť malý, přinese druhému radost, potěšení a současně obohatí i život toho, kdo daruje.

Petra Vojtová

Dobrovolnice v akci

Měla jsem to štěstí, že se od letošního roku mohu počítat mezi dobrovolníky v hospici. A jsem ráda, že mohu napsat něco málo o těch, kteří dělají hospic skutečně nádherným, klidným a lidským místem.

Sama pracuji ve zdravotnictví, ale atmosféra, kterou jsem měla možnost poznat právě tady, se od té nemocniční opravdu značně liší. Každý někdy zažil ten nepříjemný, svíravý pocit, kdy musí navštívit, ať už kvůli sobě nebo svým blízkým, nemocniční pokoje, ambulance, nebo jen chodby. A víte co? Pokud takový pocit máte zde v hospici, tak velmi rychle zmizí nebo se v lepším případě vůbec nedostaví. Zvláštní, že? Když uvážíte, že za dveřmi všech pokojů jsou lidé, kteří do slova a do písmene odcházejí. Tak kde je tedy oproti nemocnicím ten rozdíl? Ano, je ve vás! Protože vy jste pochopili, že je dobré ke své profesní odbornosti a šikovnosti přidat a projevit ještě lidskost. Zdá se to jako neustále opakovaná fráze, já vím, ale divili byste se pro kolik zaměstnanců nemocnic je to nezdolatelná překážka. Pokaždé, když vidím jak jednáte s pacienty a jejich rodinami, tak si v duchu říkám, jaké by to bylo krásné, kdybyste vyrazili na turné po nemocničních zařízeních a předvedli té části zdravotníků, která je arogantní a úsměv zná leda tak z časopisu, **ŽE TO JDE TAKÉ JINAK**.

Když jsem do hospice jela poprvé, vůbec jsem netušila, co mě tam čeká. A pokud bych mohla popsat, jak ho vidím nyní... Je to jedno z míst, kde člověk tak blízko smrti začíná chápat, co je to smysluplný život.

Martina

Balet pro pacienty

Čas je poslem Božím, ale těm, které v hospici doprovázíme, už ho mnoho nezbývá. Proto je práce pastoračního asistenta někdy těžká a v posledních chvílích se snažíme podchytit spirituální potřebu našich pacientů. Co naše služba je, vyjadřuje nejlépe populární papež František ve svém dokumentu „Radost evangelia“, kde dává rady těm, kdo doprovázejí svěřené v procesu duchovního růstu. Nevyjádřila bych to lépe, a proto se s jeho slovy zcela ztotožňuji:

„V civilizaci, která je paradoxně raněna anonymitou a zároveň je posedlá slíděním po detailech ze života druhých, v civilizaci stižené nestydatě morbidní zvědavostí potřebuje mít církev pohled bližního, který umí kontemplovat, dovede se dojmout a zastavit před člověkem, kdykoli je to nutné. V tomto světě mohou pastorační pracovníci zpřítomňovat vůni blízké Ježíšovy přítomnosti. Církev musí uvádět své členy - kněze, řeholníky a laiky - do tohoto umění doprovázet, aby se všichni neustále učili zout si opánky z nohou před posvátným územím toho druhého (srov. Ex. 3,5). Jde o postoj uzdravující blízkosti, s uctivým pohledem plným soucitu, a zároveň spořádaně a svobodně povzbuzovat ke zrání v křesťanském životě. Kdyby doprovázení nesměřovalo k Bohu, stalo by se jen jakousi terapií, která by mohla nanejvýš umocnit vnitřní osamocenost člověka. Církev naléhavě teď potřebuje muže a ženy, kteří z vlastní zkušenosti s doprovázením znají správný postup, jenž se vyznačuje rozvážností, schopností porozumět druhému, uměním čekat a schopností naslouchat. Naslouchání nám pomáhá volit správná gesta a správná slova, která nás nenechávají v pohodlné pozici diváků. První věcí při komunikaci s druhými je dovednost srdce vytvářet blízkost, bez níž neexistuje žádné duchovní setkání. Kdo doprovází, dovede rozpoznat, že život i situace každého člověka před Bohem je tajemství, které nemůžeme poznat jen zvnějšku, ale vždy můžeme hledat způsoby, jak probouzet důvěru a otevřenost.“

S.M. Sebastiana, SCB

Cigareta je vášeň

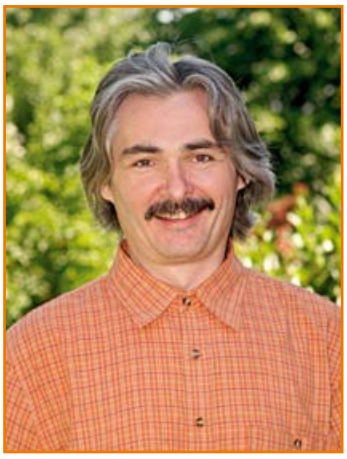

Jednou ze služeb, kterou hospic poskytuje, je půjčování polohovacích lůžek. Pokud si lidé, kteří o vypůjčení žádají, nedokáží lůžko sami odvézt, na místo určení ho dopravíme. Proč se o tom zmiňuji? Když dovezeme postel k lidem, kteří si jí půjčují, vidím na nich obrovskou vnitřní motivaci pomáhat svým nejbližším, touhu využít všechny možnosti jak jim pomoci v jejich těžké situaci. To jsou postoje, které ve mně vždy zanechají hluboký dojem a nové odhodlání vytvářet stále hezčí a útulnější prostředí i pro pacienty v hospici a Domově Matky Vojtěchy.

Minulý rok jsme proto nechali navézt na hrbolaté cestičky v hospicovém parku novou vrstvu písku, která byla následně udusána a zarovnána tak, aby mohli lidé na invalidních vozíčcích dojet snadněji k voliérám s ptactvem, nebo k jezírku, na jehož okraji je nově dokončené molo. Rovněž pro pacienty upoutané na lůžko se v parku vytvořila úprava - rozšíření vydlážděného prostoru navazujícího na terasu. Díky tomu mohou nemocní přímo z lůžka sledovat kulturní akce v areálu hospice.

Avšak největší a časově i organizačně nejnáročnější byla pokládka nové protiskluzové podlahové krytiny, včetně paralelně probíhajícího malování interiéru hospice. K tomu bylo přistoupeno ve snaze nejen zútulnit chodby a pokoje pacientů, ale také minimalizovat riziko uklouznutí a pádu. Omyvatelné barvy na stěnách si pak zachovají svůj původní jas i po mnohém čištění a úklidu. Rozvoj a zlepšování prostředí se týká nejenom pacientů, ale i lidí, kteří v hospici pracují. V podkrovních místnostech pro stážisty a lékaře se realizovala instalace klimatizačních jednotek, které by měly v letních měsících zpříjemnit pobyty v těchto místnostech.

Je mnoho dalších drobných úprav a vylepšení jako například nový zahradní gril, který se používá při kulturních akcích a rozvěšené ptačí budky, jež by měly přilákat do hospicového parku zpěvné ptáky.

Jako poslední bych pak zmínil věc, která se týká lidí v hospici zdánlivě jen okrajově. Ke konci roku prošel hospic požárně bezpečnostní kontrolou se závěrem, že je vše v pořádku. Pokud se tedy u nás v Hospici sv. Jana N. Neumanna někomu líbí, mohu snad dodat je tu i bezpečno.

Pavel Ludačka

Výměna podlahových krytin

Vážený pane řediteli.

Dnes jsou to tři roky, kdy jste do hospice přijali mou ženu, protože nemocnice s odvoláním na jakési předpisy (a protože v tomto státě zejména ve zdravotnictví *jde o peníze až v první řadě)*, ukončila její léčbu. Neměl jsem žádnou předběžnou představu, jak hospic funguje a tak jsem netušil, co nás potká. Po zkušenosti na oddělení následné péče, kam ženu v nemocnici naposled umístili a po několika návštěvách matky, která byla dlouho v nemocnici a LDN, jsem variantu s hospicem přijal s jistými obavami.

Moje obavy se však velice rychle rozptýlily a změnily se v jistotu, že v dané životní etapě to bylo to nejlepší, co jsme mohli všichni, zejména pracovníci hospice, pro ženu udělat.

Po posledních operacích hovořili lékaři o pravděpodobnosti prodloužení jejího života řádově o měsíce, skutečnost, že posléze patřila - jak jsem zaslechl - k pacientům hospice, o které jste pečovali nejdéle, měla důvod v mimořádné péči, kterou hospic poskytuje. Myšlenka umožnit přítomnost rodinných příslušníků v posledních dnech života odcházejících, mi umožnila vidět pracovníky hospice v činnosti a když jsem byl přítomen, snažil jsem se alespoň nepřekážet jim v jejich nesmírně těžké práci, když už jsem jinak asi nebyl moc užitečný.

Loučili jsme se trochu hekticky a proto bych chtěl ještě jednou poděkovat Vám a Vaším prostřednictvím i všem pracovníkům hospice, zejména těm, kterým jsem nemohl poděkovat a rozloučit se s nimi osobně, za péči a starostlivost, se kterou pečovali o mou ženu v posledním období jejího života.

Přeji Vám, pane řediteli, aby se Vám práce v hospici i nadále dařila, pevné zdraví a dostatek humoru a aby Vám štěstí přálo a aby Vám to běhalo. Zdá se, že moji oblíbení MPFC mají pravdu, když tvrdí, že *always look on the brigt side of life*. Někdy to jde dost těžko.

Doufám, že se mi někdy podaří zavítat do Prachatic a navštívit hospic, každopádně pokud to se mnou nesekne naráz, zamlouvám si u vás postel.

Ještě jednou srdečné díky za všechno.

S pozdravem...

(dopis manžela pacientky)

Vážení a drazí,
doktorky a doktoři, sestřičky a ošetřovatelky.

Přijměte ode mne co nejupřímnější poděkování za péči, kterou jste v posledních dnech života věnovali mojí milované manželce, naší mamce a babičce.

Trvalo nám trochu déle, než jsme se rozhodli položit mamce otázku, zda by nechtěla odejít na další léčbu do hospicu v Prachaticích. Léčbu, protože ona stále věřila v uzdravení. V žádném případě nehodlala opustit svá milovaná vnoučata. Ještě před Štědrým dnem při pobytu u vás plánovala jak musí ještě mezi svátky upéct vánočky, jen co nabere sílu.

K našim obavám nás vedly dvě věci. Za prvé, slovo HOSPIC, dokud jsme nepoznali ten váš, v nás vyvolávalo pocit konce života a s ním beznaděj, strach z blízké smrti, rezignaci na život.

A za druhé, že právě toto si mamka uvědomí, takto pochopí svůj stav, jako stav beznadějný. Jako konec veškeré naděje. Co když nám pak naše rozhodnutí nepromine? Nezanevře na nás v době, kdy jsme chtěli být tolik s ní, aby cítila, že není sama?

Naše rozhodnutí urychlila skutečnost, v jakém stavu jsme ji nacházeli v nemocnici. Rozhodli jsme se ji vzít okamžitě domů. Pokročilost její nemoci však pobyt doma vyloučila. Nabídli jsme jí tedy strávit další dny u vás v hospicu. Souhlasila.

Nikdy jsme tohoto rozhodnutí nelitovali. Jsme přesvědčeni, že po celou dobu svého pobytu u vás nezalitovala ani ona. Ukázalo se totiž, že naše představa o hospicu byla mylná. Že slovo hospic neznamená pocit konce, pocit beznaděje, samoty a opuštěnosti. Ale, že je místem plným lásky k člověku, místě pokory, klidu, radosti a smíření. Místem, kde poslední dny jejího života nebyly bolavé, smutné, uplakané.

To vše bereme jako poděkování pro ni, za všechno dobré, co pro nás všechny za celou dobu svého života udělala.

Správnost našeho i jejího rozhodnutí, jsme si připomínali při každém pohledu na ni. Vždy byla klidná, vyrovnaná. Čisťounká, voňavá, její tvář často zkrášlil i úsměv. A to posilovalo i nás, kteří jsme byli kolem ní.

Byl tu najednou úplně jiný člověk oproti nemocnici, kde byla utrápená, nešťastná, neupravená a cítila se být osamocená. Kde ztratila víru, že jí chce ještě někdo pomoci. A tak přesto, že nám mamka u vás navždy odešla, vzpomínáme na dny, kdy byla ve vaší péči rádi. A to jsme měli z pobytu u vás obavy, neboť jsme si nedovedli představit, do jakého prostředí mamku dáváme.

Teď již nic nemůže změnit naše přesvědčení, že hospic u vás v Prachaticích, nejsou jen chodby, pokoje, postele a toalety, že to jsou především lidé, kteří tam pracují a jsou v kteroukoliv denní či noční dobu ochotní udělat vše pro klid a vnitřní mír svých pacientů a jejich blízkých. Za to vám strašně moc děkujeme.

Důkazem toho, že tomu tak je, že to děláte dobře, byly úsměvy na tváři naší mamky, její radost a projev pocitu štěstí při návštěvě andílků za zpěvu vánočních koled na Štědrý den, které si ve svém životě naposledy zazpívala. Tato skutečnost snese přirovnání jen s jejími projevy štěstí z radosti jejích vnoučátek nad štědrovečerními nadílkami.

To vše v době, kdy ji nemoc již plně obestřela. Takový úsměv, o který jste se zasloužili vy, jsem u ní po celý rok nespatřil. A právě pro tento úsměv na její tváři ke konci její dlouhé a zničující nemoci, stálo za to být u vás, byť by to měl být jediný den.

Za tyto úsměvy vám patří největší poděkování a mne velmi mrzí, že jsem se s vámi nedokázal pro své mimořádně silné dojetí ani rozloučit, natož upřímně ze srdce poděkovat.

Milé sestřičky, nevím, jak je to možné, ale cítím, že se mi po vás i stýská. Během svého života jsem kolem sebe viděl a stále vídám mnoho lidí různého naturelu, kteří podle toho také vypadají, mile, vesele, smutně, netečně, naštvaně i zle. Ale u vás v hospicu? I tam jste určitě každá jiná, také máte své starosti, životní problémy, denní nálady. A přesto jsem vás viděl vždy jen usměvavé, ochotné, povzbuzující. Z každého vašeho jednání jakoby vyzařovalo, že zítra bude zase dobře, ne-li líp. A přitom jsme všichni věděli, že se ten zázrak nestane. Nevím, co vše na vás v tom prostředí působí, že dokážete po celý den i noc takové být.

Dále vám z celého srdce děkuji za vzpomínku na manželku a váš projev účasti v době, kdy se velmi, velmi těžko vyrovnávám s jejím odchodem.

Váš dopis mne moc potěšil a jen potvrzuje pravdivost toho, co všechno jsem v tomto dopise o vás a vaší práci napsal. Věřím, že najdu v sobě jednou klid, pohodu a vnitřní sílu, abych vás navštívil a ještě jednou upřímně osobně poděkoval.

Děkuji také za vaši nabídku k návštěvě mše svaté v kapli hospicu. Určitě ji navštívím abych v klidu a vroucnosti pobyl ve vzpomínkách na naší nám tak drahou manželku, mamku a babičku. Abych se nechal ještě jednou znovu naplnit atmosferou tohoto láskou, pochopením a štěstím plného domu s tak úchvatnými lidmi.

Jménem celé rodiny ještě jednou za vše děkuje manžel Jan.

(dopis manžela pacientky)

Vážený pane řediteli,

ještě pořád cítíme velký smutek nad ztrátou milovaného člověka, naší mámy. Ještě pořád jsme si nezvykli, že tu není.

Ale chci jménem naší rodiny vyjádřit obrovské poděkování všem ve Vašem hospici, kdo ji s námi provázeli několik posledních týdnů jejího života.

Chci poděkovat nejen za profesionalitu, ale také za pochopení, vlídnost, klidný přístup, úsměvy i povzbuzení všem lékařkám, lékařům, sestřičkám, ošetřovatelkám, ošetřovatelům, prostě všem, s kým jsme se na pokoji číslo 2.14 setkávali.

Když člověku náhle těžce onemocní někdo blízký, je to jako nečekaná rána do žaludku. Vyrazí Vám to dech, nedokážete se smířit s tím, že nemoc je nezvratná a neléčitelná.

Před našima očima tato nemoc proměnila během několika málo dnů a týdnů zdravou, temperamentní, energickou, obětavou a společenskou ženu v jiného člověka. Vysála z ní všechny fyzické i psychické síly. Ale pro nás to pořád to byla naše milovaná máma a babička.

Před pobytem u Vás jsme se několik měsíců každodenně setkávali s nemocničním personálem v různých zdravotnických zařízeních. S lidmi někdy vstřícnými, ale bohužel velmi často lhostejnými k problémům bezmocného nemocného člověka.

Tím více chci vyjádřit znovu náš obrovský dík za péči o naši mámu všem lidem, kteří pracují ve Vašem hospici nebo se podílejí na jeho smysluplné činnosti. Prosím, předejte jim toto poděkování.

Děkujeme na možnost strávit poslední chvíle s maminkou.

Děkujeme za sílu, kterou jste nám i mámě všichni dodávali každý den.

Děkujeme za zmírnění jejího trápení fyzického i psychického.

Děkujeme za klid v duši pro ni i pro nás.

Děkujeme za to, že mohla důstojně odejít.

(dopis dcery pacientky)

Vážení,

mile nás překvapil váš lístek ze strany kolektivu, který pečoval o naší maminku ve chvílích nejtěžších.

Pečovali jste o ní s láskou, kterou jste jí věnovali a mi jsme nebyli schopni zajistit svými silami. Proto s vděčností vzpomínáme na ochotu vašeho personálu.

Nejvíce vzpomínám, jak mne osobně překvapovalo, že se váš personál staral nejen o naší maminku, ale našel si čas se vlastně postarat i o nás a v podstatě i díky jim jsem já osobně mohl být s maminkou v posledních chvílích jejího života a tak mít možnost se s ní rozloučit a pomoci jí svou přítomností v odcházení.

Přeji vám mnoho sil a trpělivosti ve vaší nedoceněné činnosti ve službě potřebným. Moc mě mrzí informace z televizních Zpráv na ČT z tohoto týdne, kde byla informace, že se potýkáte s nedostatkem finančních prostředků na vaší činnost. Je to trestuhodné, že někam peníze mohou nekontrolovaně téct, ale na tuto činnost, která může pomoci každému z nás, bez rozdílu svého přesvědčení, peníze nejsou. Bohužel nejsem natolik majetný, abych mohl výrazně pomoci, přesto se chystám, až se trochu zotavíme, pomoci alespoň almužnou. Každopádně budu vyvíjet tlak na pomoc vám na patřičných místech, snad i toto pomůže a pokusím se třeba o nějakého sponzora.

Jsem vaším příznivcem i fandou a vždy vás budu podporovat děkuji mnohokrát.

Prosím o pozdrav personálu, který o maminku pečoval, zejména mi uvízla v paměti sestřička Brusinková, zřejmě proto, že jsem lesák a do lesa brusinky patří, rovněž mi byla milá vrchní sestra a ošetřovatel z horního patra, byli skvělí.

(dopis syna pacientky)

Vážená redakce Výroční zprávy 2012!

Teď ke sklonku roku 2013, ve kterém vyšla výše uvedená výroční zpráva, se vyrovnávám s dluhy, a poděkování za uvedení fotografie mého bratra a mě, je jedním z těch dluhů. Jistě by měl bratr, kdyby fotografii viděl a ještě navíc, že byl on úplně obyčejný člověk uveden ve Vaší výroční zprávě, radost.

Chtěla bych Vám všem po více jak roce po smrti mého bratra velice velice poděkovat za Vaši vzornou péči.

Bratrovi se dostalo u Vás takové péče, kterou si právě on zasloužil. On sám měl silné sociální cítění. To se ve velkém projevilo během 14 let, kdy jsme se spolu starali o maminku po mrtvici až do její smrti. Tento fakt, anebo i prostý fakt, že jsme byli sourozenci nás ke konci jeho života tak sblížil. Jsem moc vděčna za to, že jsem se rozhodla tak, jak jsem se rozhodla a byla jsem s ním až do konce. Možná že jsem si tam někde nahoře vymazala to, že jsem nebyla ve chvíli poslední ani u našich rodičů, ani u svého manžela. V případě smrti tatínka jsem byla na dovolené v cizině. Ale nemocnice stejně nikoho nezavolala! V případě maminky a manžela rovněž ne!

Proto jsem také bratra v posledních jeho chvílích prosila, aby všechny naše mrtvé tam nahoře pozdravoval. Rozuměl mi, přitakal!
Za to všechno jsem a budu vždycky velmi vděčna! Přeji Vám všem ve Vaší úctyhodné práci mnohá nacházení uspokojení!
Zdraví Vás stále vzpomínající...

(z dopisu sestry pacienta)

Vážený pane řediteli,

ráda bych Vás a všechny - zaměstnance Hospicu sv. Jana Neumana v Prachaticích pozdravila jménem celé Střední zdravotnické školy v Táboře. A zároveň poděkovala za všechny žákyně naší školy, které u Vás měly možnost týden vykonávat svou stáž.

Rozhodla jsem se Vám poděkovat touto formou, protože si vážím toho, že zrovna já jsem u Vás mohla vykonávat odbornou stáž a jsem si jistá, že mluvím za všechny, protože jsme si vzájemně předávaly svoje zážitky, a tak vím, že jsme si od Vás odvezly stejné pocity a zkušenosti.

Už několik dní před odjezdem k Vám, se ve mně hromadily pocity nejistoty. Nevěděla jsem co od této stáže čekat, přece jenom každý z nás si pod slovem HOSPIC vybaví umírání, bolest. Pro nás nejistota, neznámé prostředí. Avšak tento pocit mě přešel hned po vchodu do budovy, přivítal nás velice milý personál, všichni se na nás usmívali a my se už právě v tuhle chvíli cítily vítány. Byly jsme ubytované v pokoji pro stážisty, kde nám bylo poskytnuto příjemné prostředí k týdennímu pobytu. Druhý den ráno jsme nastoupily na oddělení, kde se nás ujaly milé sestřičky, všechno nám ochotně vysvětlily a vše ukázaly.

Během rána jsme poznaly všechny pacienty. Vykonávaly jsme ranní hygienu a my jsme se nestačily divit. Nepospíchalo se, pacienti se nebudili. Všechno se dělo důkladně. Čímž samozřejmě nechci říci, že bychom se s důkladností v nemocnici nesetkávali, ale pokud je někde o pacienta postaráno na 100%, je to právě u Vás. Když se loučíte s pacientem, usmívá se a sálá z něj vděk za všechnu Vaši práci.

Škoda, že právě takových zařízení není v Jihočeském kraji více.

Velmi pěknou vzpomínku v nás zanechalo to, jak přistupujete k návykům pacientů. Pokud někdo nepije kakao, není problém udělat mu černý čaj a podobně.

Bohužel se nám naskytla i příležitost pečovat o pacienta ve chvíli jeho smrti. Ale odjížděly jsme od Vás s pocitem, že umírání je u Vás důstojný odchod, který pacientovi zajistíte. Je poskytnuta výborná psychická podpora od personálu jak pacientovi, tak rodině. Velice se nám líbilo lůžko pro rodinné příslušníky, aby s klientem mohli trávit co nejvíce času.

Na závěr bych chtěla znova Vám všem velice poděkovat. Budeme na Vás rádi vzpomínat a přejeme Vám hodně sil a nadšení jako máte doposud.

S pozdravem a jménem všech stážistek Střední zdravotnické školy, Tábor, Mostecká 1912.

(žákyně 4. ročníku).

Kniha živých - zde jsou zapsáni všichni, které jsme doprovodili na Věčnost

- 08.02. Ples pro hospic.
- 16.02. Vzpomínkové setkání.
- 18. - 20.02.
  České Žleby - pobyt pro zaměstnance II.
- 22.03. Fr. Lázně - přednáška pro odbornou veřejnost o hospici (R. Huneš).
- 03. - 04.04.
  Kurz Bazální stimulace - základní modul (hospic + DMV).
- 05.04. Uložení ostatků bl. Jana Pavla II. v hospicové kapli.
- 09.04. Prachatice - Mezinár. konference APSS - přednáška pro odbornou veřejnost o hospici (R. Huneš).
- 20.04. Konference VIII. Den hospicové paliativní péče - měst. divadlo Prachatice.
- 18.05. Prachatická hospicová desítka - vytrvalecký běh pro hospic.
- 24.05. Noc kostelů - kaple sv. Jana Pavla II. v hospici + „Večer otevřených dveří“.
- 30.05. Park - Soutěž ml. zdravotníků (ČCK).
- 08.06. Benefiční Den pro hospic - vystoupení Báry Hrzánové v parku.
- 13.06. Baletní vystoupení - ZUŠ Prachatice a Baletní studio.
- 15.06. Benefiční taneční večer pro hospic - skupina Aiwa - divadlo SUD, České Budějovice
- 29.06. - 29.07.
  Putovní výstava o Matce Vojtěše - Statečný svědek víry.
- 18.07. Letní škola staré hudby.
- 20.07. Skupina AIWA! tribe - břišní tance - vystoupení v hospici.
- 02.08. Michal Hromek - kytarový koncert v parku hospice.
- 31.08. Benefiční koncert 3 jihočeských dechovek Doubravanka, Netolička a Pěčnovanka pro hospic - městský parkán.
- 02.09. Víťa Marčík jr. & Adam Berger - divadlo „Já to jsem“ - vystoupení v parku.
- 06.09. Babouci - benefiční koncert nejstarší jihočeské dechovky v parku hospice.
- 24.09. Návštěva zdravotních sester ze Zimbabwe v hospici.
- 15.10. Benefiční koncert pro hospic - Hradišťan - městské divadlo Prachatice.
- 31.10. Koncert pro pacienty v kapli - sourozenci Weissovi.
- 05.11. Písek - Geriatrická konference - přednáška o hospici (R. Huneš).
- 06.11. Prof. Malcolm Payne (GB) - návštěva v hospici.
- 24.12. Nošení Jezulátka.

Divadlo v parku pro pacienty i veřejnost

Hospodaření 2013
(všechny služby celkem: Hospic + Poradna + DMV) v tis. Kč

NÁKLADY CELKEM	**39 898**
spotřeba materiálu a DHM	3 987
spotřeba energií	1 896
služby	3 485
mzdové náklady	17 848
odvody z mezd	5 526
ostatní sociální náklady	1 061
odpisy	1 974
ostatní	4 120

VÝNOSY CELKEM	**38 807**
platba pacienta	1 542
platba doprovodu	36
platby ZP	9 304
pronájmy	216
terénní odlehčovací služby	153
půjčovné	117
odlehčovací služby pobytové	444
tržby - školení, nocležné	369
tržby - strava	83
tržby - reklama	315
platby klientů DMV	3 240
příspěvky na péči	6 115
regulační poplatky	702
prodané zboží - obchůdek	175
tržby z prodeje DHM	75
úroky, pojistná plnění aj.	806
zúčtování odpisů z dotací a darů	1 851
dary fyz./práv. osob	1 997
nadační příspěvky	211
sbírka, vč. tomboly a vstupenek	2 175
členské příspěvky	6
dotace JČ kraj	529
dotace MZ	193
dotace MPSV	5 292
dotace ÚP	464
dotace měst a obcí	552
dotace MK	100
dotace EU - OPLZZ, OPVK	1 743

ZTRÁTA CELKEM	**1 091**

Vybrané statistické ukazatele za rok 2013

celkem ošetřovacích dnů za rok	7 771
průměrná obložnost za rok v %	71 %
průměrná obložnost za rok přepočtená na lůžka	21,3 lůžka
náklady na jedno obsazené lůžko a den (bez vedlejších činností)	2 812,- Kč
celkem pacientů	277
z toho respitních pobytů / odlehč. služby na dobu určitou	32
nejmladší pacient	32 let
nejstarší pacient	102 let
průměrný věk	74,19 r.
průměrný věk mužů	70,68 r.
průměrný věk žen	76,73 r.
průměrná délka hospitalizace	31,27 dne
průměrná délka pobytu na odlehč. službě (respitní pobyt)	22 dní
Pozn.: nižší obložnost ovlivněna omezením provozu po dobu výměny podlahových krytin	

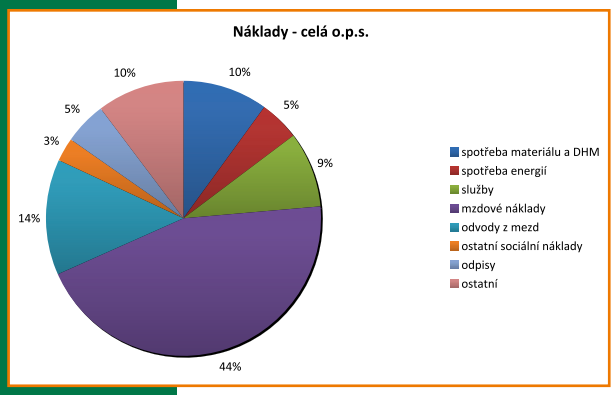

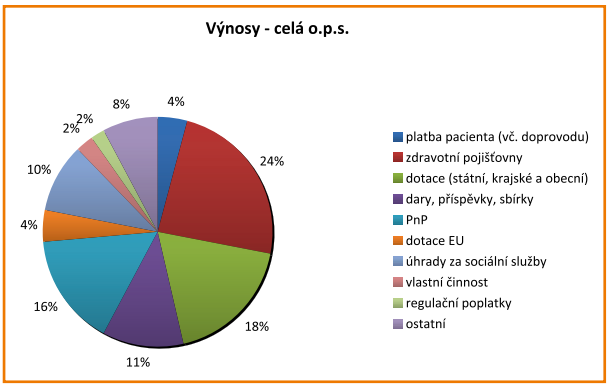

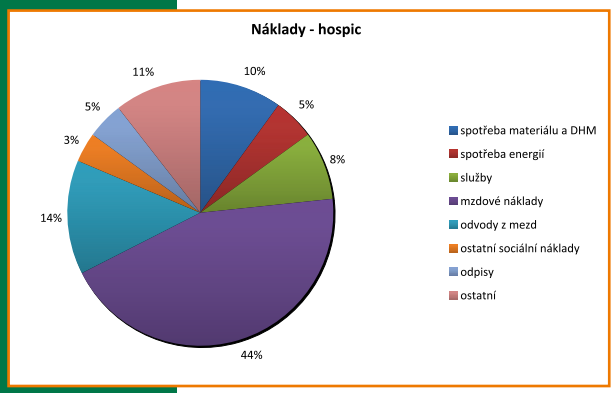

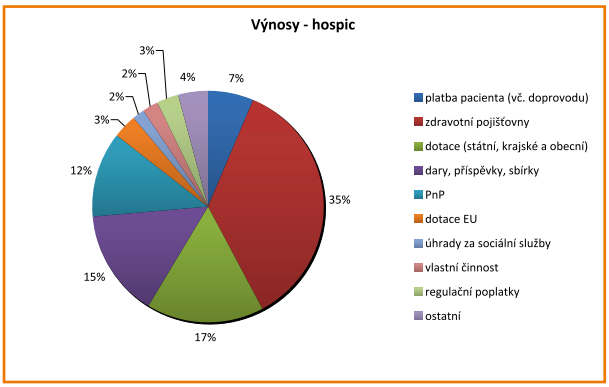

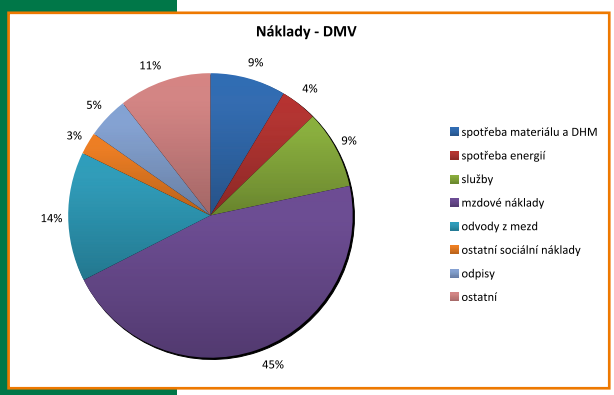

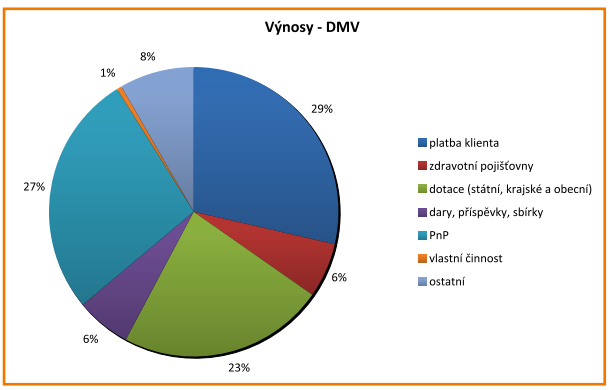

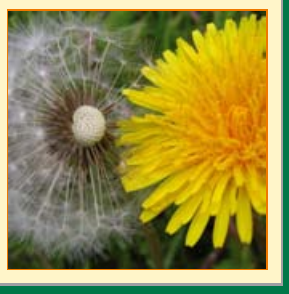

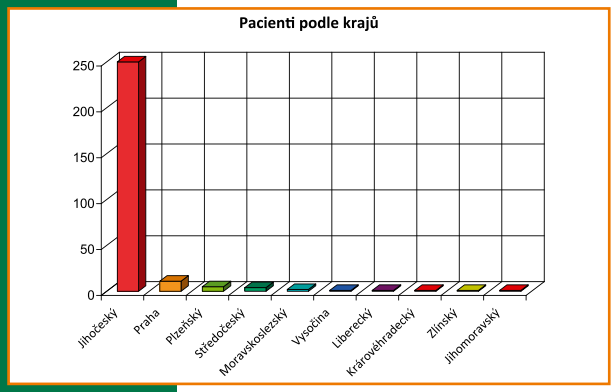
Pacienti podle krajů
250
200
150
100
50
0
Jihočeský
Praha
Plzeňský
Středočeský
Moravskoslezský
Vysočina
Liberecký
Královéhradecký
Zlínský
Jihomoravský

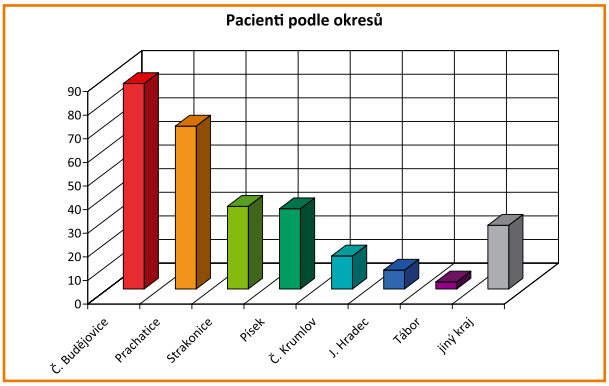
Pacienti podle okresů
90
80
70
60
50
40
30
20
10
0
Č. Budějovice
Prachatice
Strakonice
Písek
Č. Krumlov
J. Hradec
Tábor
jiný kraj

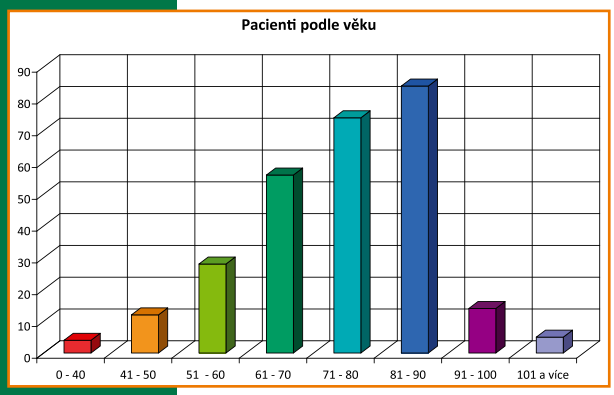
Pacienti podle věku
90
80
70
60
50
40
30
20
10
0
0 - 40
41 - 50
51 - 60
61 - 70
71 - 80
81 - 90
91 - 100
101 a více

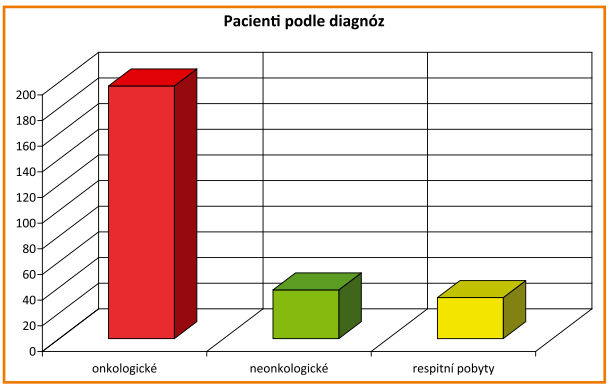
Pacienti podle diagnóz
200
180
160
140
120
100
80
60
40
20
0
onkologické
neonkologické
respitní pobyty

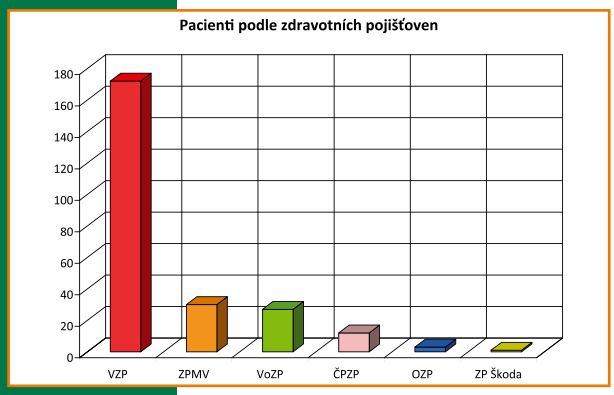
Pacienti podle zdravotních pojišťoven
180
160
140
120
100
80
60
40
20
0
VZP
ZPMV
VoZP
ČPZP
OZP
ZP Škoda

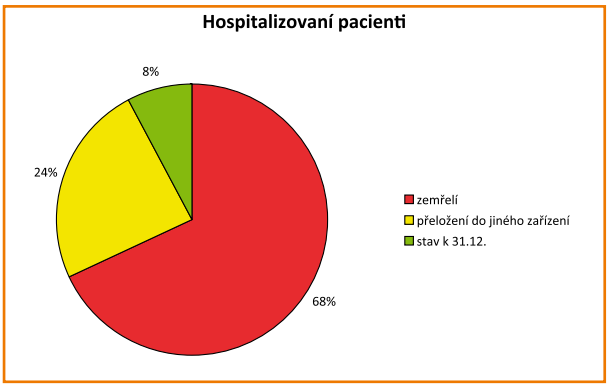
Hospitalizovaní pacienti
8%
24%
68%
zemřelí
přeložení do jiného zařízení
stav k 31.12.

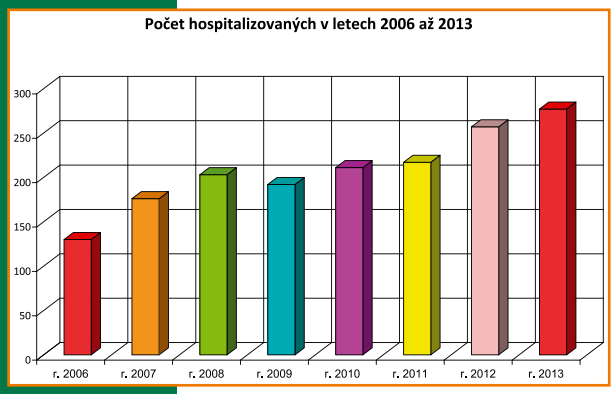
Počet hospitalizovaných v letech 2006 až 2013
300
250
200
150
100
50
0
r. 2006
r. 2007
r. 2008
r. 2009
r. 2010
r. 2011
r. 2012
r. 2013

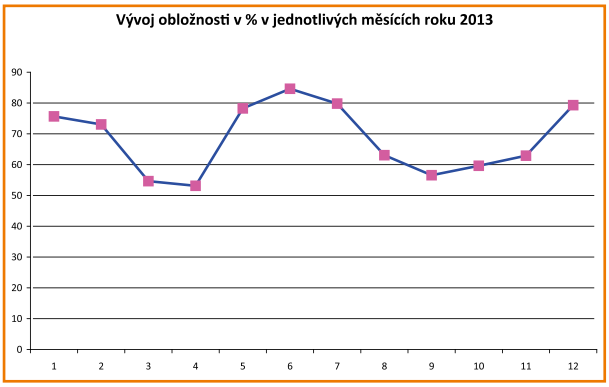
Vývoj obložnosti v % v jednotlivých měsících roku 2013
90
80
70
60
50
40
30
20
10
0
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12

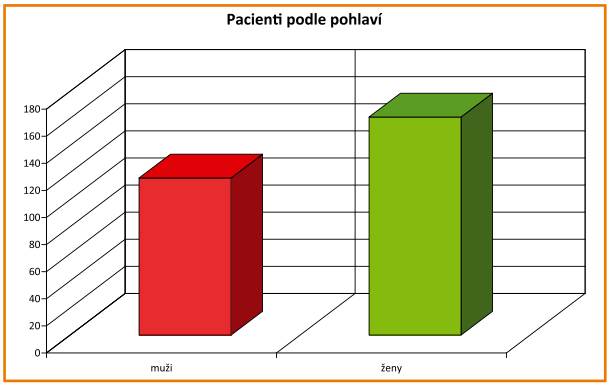

ADU.CZ

Zpráva nezávislého auditora pro správní radu
Hospic sv. Jana N. Neumanna, o.p.s. o účetní závěrce

Ověřili jsme přiloženou účetní závěrku občanského sdružení Hospic sv. Jana N. Neumanna, tj. rozvahu, výkaz zisků a ztráty a přílohu, včetně popisu obecných účetních zásad k 31. prosinci 2013. Občanské sdružení Hospic sv. Jana N. Neumanna, se sídlem Prachatice I, Neumannova 144, identifikační číslo 70853517, změnilo rozhodnutím učiněným valnou hromadou svou právní formu na obecně prospěšnou společnost s názvem Hospic sv. Jana N. Neumanna, o.p.s. ve smyslu zákona č. 68/2013 Sb. o změně právní formy občanského sdružení na obecně prospěšnou společnost.

Za sestavení účetní závěrky a za věrné zobrazení skutečností v ní odpovídá vedení společnosti. Toto vedení je mimo jiné povinno navrhnout, zavést a zajistit vnitřní kontroly nad sestavováním účetní závěrky a věrným zobrazením skutečností v ní tak, aby neobsahovala významné nesprávnosti způsobené podvodem nebo chybou, zvolit a uplatňovat vhodné účetní zásady a provádět účetní odhady, které jsou s ohledem na danou situaci přiměřené.

Naším úkolem je vydat na základě provedeného auditu výrok k této účetní závěrce. Audit jsme provedli v souladu se zákonem o auditorech a Mezinárodními auditorskými standardy a souvisejícími aplikačními doložkami Komory auditorů České republiky. Tyto standardy požadují, aby auditor dodržoval etické normy a plánoval a prováděl audit tak, aby získal přiměřenou jistotu, že účetní závěrka neobsahuje významné nesprávnosti. Audit zahrnuje provedení auditorských postupů, jejichž cílem je získat důkazní informace o částkách a skutečnostech uvedených v účetní závěrce. Výběr auditorských postupů závisí na posouzení auditora, mimo jiné na tom, jak auditor vyhodnotí riziko významné nesprávnosti údajů uvedených v účetní závěrce způsobené podvodem nebo chybou. Při vyhodnocování těchto rizik auditor posoudí vnitřní kontroly, které jsou relevantní pro sestavení účetní závěrky a pro věrné zobrazení skutečností v ní, aby mohl navrhnout auditorské postupy, které budou v dané situaci vhodné. Cílem tohoto posouzení však není, aby se auditor vyjádřil k účinnosti vnitřních kontrol účetní jednotky. Audit zahrnuje též posouzení vhodnosti použitých účetních zásad, přiměřenosti účetních odhadů provedených vedením a dále posouzení celkové prezentace účetní závěrky. Domníváme se, že důkazní informace, které jsme získali, jsou dostatečné a vhodné, aby poskytovaly přiměřený základ pro vyjádření výroku auditora.

Podle našeho názoru účetní závěrka ve všech významných ohledech podává věrný a poctivý obraz aktiv, pasiv a finanční situace společnosti k 31. prosinci 2013 a nákladů, výnosů a výsledku hospodaření za rok 2013 v souladu s účetními předpisy platnými v České republice.

V Malenicích, dne 10. června 2014

KA ČR

Ing. SIMONA PACÁKOVÁ

Digitálně podepsal Ing. SIMONA PACÁKOVÁ
DN: c=CZ, cn=Ing. SIMONA PACÁKOVÁ, st=jihočeský, l=Malenice, Zámostí 68, 38706, serialNumber=ICA - 687675
Datum: 2014.06.10 21:13:18 +02'00'

ADU.CZ s. r. o
Zámostí 68, 387 06 Malenice
osvědčení Komory auditorů České republiky číslo 368
jménem společnosti ADU.CZ s.r.o. vypracovala zprávu Ing. Simona Pacáková, auditor, osvědčení Komory auditorů České republiky č. 1825

Poslední chvíle života je možné strávit radostí

Prachatický hospic má poklad. Jsou jím lidé, kteří se už devátým rokem starají o ty, jež se chystají přejít na druhý břeh

LEONA FRÖHLICHOVÁ

Prachatice – Devátým rokem už pomáhá prachatický Hospic sv. J. N. Neumanna lidem, jejichž životní cesta se chýlí ke konci. Nejen důstojným prostředím, ale hlavně láskou a přátelstvím se snaží všichni, kteří v hospicu pracují, zpříjemnit poslední dny svým klientům a připravit je na cestu na druhý břeh.

„Když se ohlédnu, musím s hrdostí říci, že většina zaměstnanců, kteří s námi před lety začínali, je s námi stále. To je ten největší poklad našeho hospicu, lidé, kteří mají svoji práci rádi a neberou ji jako zaměstnání, ale poslání," říká ředitel hospicu Robert Huneš.

Podle něho může mít hospic krásnou zahradu, příjemný interiér, ale nejkrásnější na něm jsou právě lidé. „A to z obou stran pomyslného břehu. Jsem v podstatě na holičkách, když ráno přijde některý z našich lidí, ať už sestřička, nebo třeba paní uklízečka, a řeknou mi, že se těšili do práce. Nemám, co bych jim za to dal, to je totiž to nejcennější, co tu máme: lidi, kteří mají svou práci doopravdy rádi," myslí si Robert Huneš.

Ten ale obdivuje i ty, kteří tváří v tvář své životní situaci, uděláli zásadní rozhodnutí a přišli strávit své poslední dny do hospicu. „Oceněním pro nás je, že říkají, že kdyby věděli, že je to tu tak krásné, přišli by už dříve," vysvětluje ředitel.

Na otázku, jaký dárek dostane prachatický hospic k Vánocům, říká, že v hospicu jsou Vánoce pořád. „Stále přicházejí lidé, kteří se ptají, jak nám mohou pomoci. Nejen finančním příspěvkem, ale i třeba přiloží ruku k dílu. Soustředí se tu dobrá srdce a lidé, kteří chtějí předávat radost," myslí si.

Nemluví jen o finanční pomoci, která je pro hospic nezbytná, ale i o tom, že se toto zařízení stalo součástí města, obyvatelé jej vnímají čím dál častěji jako místo, kde mají se samozřejmostí pomáhat, stejně jako mohou strávit volný čas v rozkvetlé hospicové zahradě.

Mezi nejkrásnější chvíle života Roberta Hneše patří ty, které zažívá v hospici. „Jsou to ty chvíle, kdy těm, jimž svíčka života dohořívá a zbývají pouhé dny či týdny pozemské pouti, se rozzáří radost ve tváři i v nitru. Totiž radost z usmíření se sebou samým, s blízkými, s Bohem," popisuje.

Ideálem hospicové péče je, aby člověk umíral bez bolesti, tělesné, duševní, duchovní i sociální, s vděčností za život, který mu byl dán.

„Samozřejmostí a nárokem každého člověka jsou také práva související s příchodem na svět. Moderní porodnice, standardizované porodní postupy, náročná neonatologická péče a podobně, nad čímž už se dnes jen málokdo pozastaví. Je to brána jako samozřejmost. O to více je udivující, že nejen není kodifikováno právo a postupy, ale téměř neprobíhá společenská ani odborná diskuze na téma poslední pomoc. Byl bych velice rád, kdyby se nejen v hospicích, ale také v nemocnicích, domovech důchodců a jinde zlepšila péče o těžce nevyléčitelně nemocné. Aby v potřebách bližních nebyla vidět pouze nemoc, ale člověk ve své jedinečnosti a neopakovatelné kráse, nezaměnitelný originál s nesmrtelnou duší. Aby měl každý právo na nejlepší možnou péči na konci svých dní. Pomoc nejen medicínskou, ale také rovnocennou a nárokovou pomoc duchovní, psychickou i sociální," přeje si do dalších let Robert Huneš.

VÁNOCE. I když má Vánoce hospic v podstatě každý den, andělskou návštěvu jen jednou za rok.

MILÁ NÁVŠTĚVA. Do prachatického hospicu se v letošním roce vydala i herečka Bára Hrzánová. Její návštěva byla o to milejší, že ji zopakovala ještě jednou. Foto k textu poskytl Robert Huneš

Termín hospic

Pochází z latinského hospitium – tedy nocleháma, pohostinství, přátelské přijetí, hostinec.

Hospitalizovat tak znamená přijmout hosta do nemocnice, neboli hospitálu (špitálu, špitálu apod.)

Ve středověku, v dobách křížových výprav, vznikaly hospice podél cest, po nichž putovali poutníci do Svaté země. Poutníci se zde mohli zastavit a odpočinout. Mnohdy byli natolik vyčerpáni strastmi putování, že zde zemřeli.

Ottův slovník naučný o hospicích uvádí, že „slova tak stavení na vysokých horách mnichy obývaná, kteří zbloudilým pocestným pomoci poskytují".

V tomto slova smyslu je hospic průvodcem hosta (pocestného, jenž zbloudil od zdraví k nemoci, z níž není návratu) na jeho náročné poslední pouti pozemským životem.

Robert Huneš, Hospic sv. J. N. Neumanna, Prachatice

Unikát v kapli

Prachatický hospic získá ostatky Jana Pavla II.

Prachatický hospic sv. Jana Nepomuka Neumanna dokázal téměř nemožné. Domluvil se s církví, že do jeho kaple zamíří ostatky Jana Pavla II. Robert Huneš, ředitel jediného zařízení svého druhu v kraji, napsal do polského Krakova, zda by bylo možné papežovy ostatky získat a uložit je do kaple v areálu, která je zasvěcena právě Janu Pavlu II. Nyní mu přišla od krakovského kardinála Stanislava Dziwisze kladná odpověď. „Je to nejstarší kaple tohoto jména na světě a světil ji budějovický biskup Jiří Paďour. Právě s ním se nyní domluvím, kdy pro část ostatků pojedeme. Záměrně říkám část, rozhodně to nebude celé tělo," řekl Huneš. Prachatice by se tak mohly stát turisticky ještě zajímavějším místem. „Věřím, že uložení relikvie papeže, kterému já říkám boží sympaťák, může přilákat i lidi z vnějšího světského světa," dodal Huneš. (vj)

Prachatice, kaple Jana Pavla II. Foto: Slavomír Kubeš, MAFRA

Za nemocnými chodí pravidelně

PRACHATICE | Když nemůže volič k urně, přijde urna k voličovi. I tak by se dalo parafrázovat slavné pořekadlo o proroku Mohamedovi při každých volbách. Členové volebních komisí totiž mohou přijít za těmi, kteří sami do volební místnosti přijít nemohou, voličského práva se ale vzdát nechtějí. Z prachatického prvního volebního okrsku za těmito voliči pravidelně vyráží Tereza Kateřina Šimková se svým kolegou Petrem Kneifelem.

„Jsme ve volební komisi skoro nejmladší a máme nejmladší nohy, takže výběr i letos vyšel na nás," vysvětlil se smíchem Kneifel v prachatickém Hospici sv. Jana N. Neumanna. Tam chtěly svého volebního práva využít dvě těžce nemocné pacientky, ale také dvě členky řádu Milosrdných sester sv. Karla Boromejského, které se o pacienty v hospici starají.

„A letos se ani moc neprojdeme. Jakmile vybereme hlasy tady, můžeme se letos vrátit na náš okrsek, protože nikdo další se v něm o volení u mobilní komise nepřihlásil," podotkla Šimková. RADEK ŠTĚPÁNEK

Tereza Kateřina Šimková a Petr Kneifel navštívili voliče v Hospici sv. Jana N. Neumanna. FOTO | R. ŠTĚPÁNEK

svět víry

V hospici zaručují, že nezůstanete ve chvíli odchodu ze života osamoceni

HOSPIC SV. JANA NEPOMUKA NEUMANNA V PRACHATICÍCH je nestátní zdravotnické zařízení sloužící především nemocným, u nichž medicína vyčerpala všechny možnosti vedoucí k vyléčení a péče v domácím prostředí nepostačuje či není možná. Nabízí rovněž krátkodobé pobyty, když si rodina potřebuje odpočinout – např. na dovolené. Příbuzný stráví čas dovolené své rodiny v hospici a pak se vrací zpět ke svým blízkým. (Více viz *www.hospicpt.cz*)

Hospic je porodnicí pro nebe

„Života běh mi nadělil nevšední povolání. Téměř denně se v hospici setkávám se smrtí a umíráním. S lidmi na konci jejich dní, kterým je dopřáno mezi námi pobývat jen krátký a omezený čas v řádech týdnů či jen dnů. Tato zkušenost, pro někoho možná obtížně pochopitelná, mne naplňuje pokojem," říká **PhDr. Robert Huneš**, ředitel Hospice sv. Jana Nepomuka Neumanna v Prachaticích.

Nejprve nás zajímalo, jak se středoškolský profesor stane ředitelem hospice. „Byla to shoda náhod. Z platu středoškolského profesora jsem jen těžko uživil rodinu se třemi dětmi. K zamyšlení vás nutí, když se vaším nadřízeným stane člověk, se kterým vnitřně nesouhlasíte," vypráví Robert Huneš a dodává: „Shodou okolností jsem v Katolickém týdeníku četl inzerát, že je vyhlášeno výběrové řízení na ředitele nově vznikajícího hospice v Prachaticích. Přihlásil jsem se, konkurz jsem vyhrál a řediteluji tu už osmým rokem."

Když už medicína nemá co nabídnout

Moderní medicína dnes zachraňuje lidi, kteří by nejen před sto, ale i před třiceti lety neměli šanci přežít. Jejím problémem podle Roberta Huneše je tzv. dystanazie, to je zabránění vstupu smrti díky výdobytkům medicíny. „Mnoho českých lékařů léčí pacienta často nadbytečně a nedovolí mu v klidu, důstojně a bez bolesti zemřít. Smrt pacienta berou jako své selhání. Řada z nich obtížně komunikuje s umírajícím a jeho rodinou, nejsou schopni příbuzným říci, že jejich tatínkovi už není pomoci. Často k nám přivezou člověka, kterému ještě pár dní předtím v nemocnici aplikovali léčbu, o níž nejspíš věděli, že nepřinese žádný prospěch, ba naopak zhorší kvalitu života," vysvětluje ředitel hospicu.

Péče o umírajícího doma je ideální. Ne vždy je to však možné. Nevyléčitelná nemoc je často doprovázena bolestmi, které není možné v domácím prostředí zvládnout. Hospic přijímá klienty, kteří splňují tři podmínky: jejich nemoc je ohrožuje na životě, léčebná medicína jim už nemá co nabídnout a není možná domácí péče. Klientům tu zaručují, že nebudou trpět nesnesitelnou bolestí, za všech okolností zůstane zachována jejich lidská důstojnost a ve chvíli odchodu ze života nezůstanou osamoceni.

Ošetřovatelský personál se snaží naplňovat čas klientů četbou, rozhovory, ale i tvůrčími aktivitami, a pokud je to možné, i vycházkami.

svět víry

Robert Huneš přivezl ostatek bl. Jana Pavla II. z Krakova

Umírání je přirozenou součástí života

Zdejšími klienty jsou nejen lidé seniorského věku, ale běžně tu bývají i lidé střední a mladší generace. Hospic nabízí třicet lůžek většinou v jednolůžkových pokojích, každý z nich disponuje i přistýlkou pro rodinného příslušníka. Sestřičky často intuitivně vycítí, že klientova svíčka života dohořívá, a neprodleně kontaktují rodinu. Většina rodinných příslušníků nenechá svého blízkého umírat o samotě a poslední chvíle života tráví s ním.

„Naším prvním klientem byl lékař, shodou okolností křtěný Jan Nepomuk, který zemřel na Dušičky. Zesnul nad ránem a celou dobu odchodu ho sestřička držela za ruku. Jiná sestřička mu hrála na kytaru a on zemřel v klidu a pokoji," vzpomíná Robert Huneš. „Hospic je vlastně porodnicí pro nebe," dodává.

Detail ostatku, kapka krve na kousku tkaniny v prosklené schránce

Budova hospice je obklopena parkem, jehož ozdobou jsou cizokrajní ptáci, zlatí bažanti a japonští kapři. Na jaře a v létě tu uvidíme mladé dvojice na schůzkách, maminky s kočárky či důchodce, jak si čtou na lavičkách noviny. Konalo se tu též několik svatebních obřadů. V parku se často pořádají divadelní představení pro děti a mezi dívaky můžeme vidět klienty hospice v pojízdných křeslech a lůžkách. Hospic tak nenásilnou formou vychovává společnost, aby pochopila, že umírání je přirozenou věcí.

„Jeden z ležících pacientů si nechtěl nechat ujít koncert kytaristy Štěpána Raka. Protože už nebyl schopen posadit se do křesla, hudebník přišel k němu na pokoj, hrál mu na kytaru a zpíval. Zatímco pán si koncert náramně užíval, panu Rakovi tekly slzy," říká Robert Huneš.

Bude tu s námi Jan Pavel II.

Součástí hospice je i kaple, kde mají klienti a jejich příbuzní prostor ke ztišení a k modlitbě. Na své zasvěcení Janu Pavlu II. čekala více než pět let – až do 1. května 2011, kdy papež Benedikt XVI. svého předchůdce blahoslavil. Necelých šest hodin poté mu biskup Jiří Paďour dedikoval hospicovou kapli. A tak mají v Prachaticích vůbec první kapli bl. Jana Pavla II. na světě.

„Požádal jsem krakovskou arcidiecézi, zda by mohly být v naší kapli uloženy papežovy ostatky, a krakovský arcibiskup, kardinál Stanislaw Dziwisz, naši žádost vyslyšel. V pátek 5. dubna bude ostatek bl. Jana Pavla II., kapka krve na kousku tkaniny v prosklené schránce, slavnostně uložen v kapli. Obřadu se ujme českobudějovický biskup Mons. Jiří Paďour. Volba zasvěcení tomuto velkému papeži není náhodná. Svým životem nám příkladně ukázal, jak odvážně, pokorně, s nadějí a důvěrou ve Všemohoucího nést těžké onemocnění a utrpení až do konce pozemských dní," uzavírá naše povídání Robert Huneš.

Jiřina Pouzarová
Foto **archiv hospice**

Štěpán Rak přišel koncertovat i na pokoj

Kraków: ředitel Robert Huneš na audienci u kardinála Sanisława Dziwisze

Kraków: kapka krve sv. Jana Pavla II.

Uložení ostatků sv. Jana Pavla II. v hospicové kapli

J. Pavlica hraje pro hospic

Ples stavbařů

Nadační fond Umění doprovázet

Pod letní pergolou

Muzicírování pro dobrou náladu

Jezírko v hospicovém parku

HOSPIC

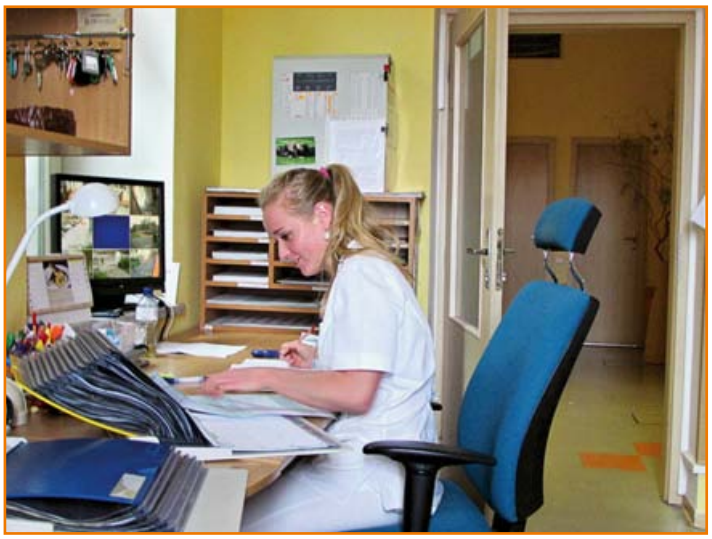

DOMOV MATKY VOJTĚCHY

Výroční zpráva 2013

DOMOV MATKY VOJTĚCHY
PRACHATICE

DOMOV MATKY VOJTĚCHY je zařízením se zvláštním režimem s 26 lůžky pro osoby s různými druhy demencí, zejména Alzheimerovou chorobou. Péče o klienty vychází z jejich předchozího způsobu života, z dodržování dosavadních rituálů a stereotypů. Proto se v péči o osoby s demencí používá validace, vztahová péče, bazální stimulace, canisterapie nebo muzikoterapie a v pozdních stadiích je důležitá ošetřovatelská a paliativní péče.

Klíčovým prvkem péče je zajištění bezpečnosti. Vybavení zabraňuje pádu nebo úrazu a působí uklidňujícím dojmem, navozuje pocit domáckosti, disponuje interiérovými i exteriérovými prostory k fyzické stimulaci i odpočinku. Každý klient má vypracovaný individuální plán péče, který vychází především z osobní anamnézy a „historie“ uživatele.

Co je Alzheimerova choroba?

Při Alzheimerově nemoci dochází k zániku mozkových buněk a ubývání mozkové hmoty, což se projevuje komplexem potíží a poruch. Alzheimerova nemoc začíná pozvolna, postupuje u každého postiženého různou rychlostí. Nejdříve se u nemocného zhoršuje krátkodobá paměť, má čím dál větší problémy s vyjadřováním, rozhodováním, nedokončuje myšlenky, je zmatenější. Mění se celá jeho osobnost. Ve finálním stadiu choroby potřebuje trvalou péči druhé osoby.

Průběh Alzheimerovy choroby

1. stadium: Rozvíjí se pomalu, plíživě. U nemocného se objevuje přechodná časová a prostorová dezorientace, ztráta iniciativy, obtížné hledání slov.
2. stadium: Objevuje se porucha aktivit denního života, významné výpadky paměti, bloudění na známých místech, zhoršování řečových schopností.
3. stadium: Motorické potíže ústí v trvalé upoutání na lůžko, neschopnost sebeobsluhy, nemocný se stává inkontinentním. Nepoznává členy vlastní rodiny, je závislý na péči druhé osoby.

Domov Matky Vojtěchy pečuje o klienty ve 2. a 3. stadiu nemoci.

statutární zástupce
PhDr. Robert Huneš

vrchní sestra
S.M. Mgr. Jana Pavla Julie Hořáková, SCB

sociální pracovník
Mgr. Markéta Nováková, Jitka Košatková, DiS.

zdravotní sestry
Petr Bursík
Bc. Petra Bušková
Helena Eichlerová
Štěpánka Nováková
Kateřina Stropková
Zdeňka Zíková
Helena Žahourová

pracovníci přímé obslužné péče
Oksana Adamcová
Eva Bromová
Jarmila Diblíková
Kristina Imberová
Ing. Dušan Jančár
Lucie Klepáčová
Jitka Košatková, DiS.
Dana Kovářová
Michaela Pudivítrová
Marta Rosecká, DiS.
Kateřina Plačková-Hávová
Marie Sitterová
Klára Suchá
Blanka Volmutová
Ivana Vozábalová
Bc. Kateřina Diepoldová - aktivizační pracovník
S.M. Světlana, SCB - aktivizační pracovník

technicko-hospodářští pracovníci
Anna Dokoupilová (recepční, správce programů)
úklid: Irena Hazuková, Pavla Martinovská, Radomila Salo
Jiřina Pecková (výdej stravy, pradlena)
Alena Štěpánková (recepční)
údržba, účtárna aj. - společné viz hospic

externisté
Adéla Křížová, DiS. (fyzioterapeut), Barbora Koptíková, Anežka Kozlerová,
Mgr. Marie Horová (recepce), Jaroslava Majerová (zdravotní sestra),
Anna Bendová, Božena Šrámková, Dita Orálková (PSS),
lékařskou péči klientům zabezpečuje MUDr. Monika Mrázová (praktický lékař)
a MUDr. Michal Prokeš (psychiatr - ambulantní specialista)

vedoucí domova (do listopadu 2013)
Mgr. Radka Kylbergerová

Rok 2014 je mým druhým rokem v Domově Matky Vojtěchy. Byl to rok náročný, ale velmi inspirující. Rok plný změn, nových zkušeností a poznání. Rok nových setkání i rozloučení. Rok, který mě naučil trpělivosti, pokoře a novému pohledu na nejrůznější situace tak, jak je život přináší.

Pokud bych měla charakterizovat uplynulý čas u nás v domově a to nejdůležitější v něm, pak bych to asi vyjádřila souslovím „BÝT JEDEN DRUHÉMU NABLÍZKU“. Být si oporou v čase starostí i radostí, v čase smutku i zábavy, v čase námahy i odpočinku. Podělit se s druhým o to, co se daří, ale i o to, co se zrovna nepovedlo. Být tu spolu jeden pro druhého a dívat se na svět s nadějí. A takto „BÝT“ jsme se u nás snažili a chceme se snažit dál...

Markéta Nováková

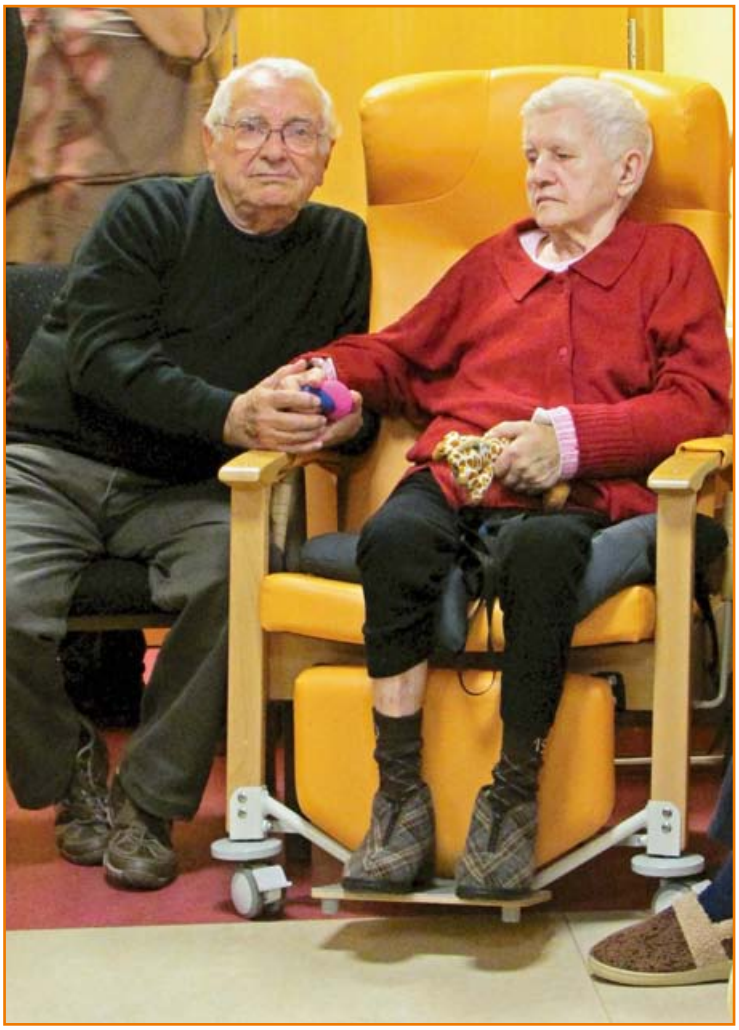

Slibuji, že s tebou ponesu všechno dobré i zlé až do smrti

Ježíš Kristus přišel na tento svět ne proto, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil. Vrcholným projevem Jeho služby bylo, když smyl naše hříchy svou krví. Stal se pro nás jedním z nás, daroval svůj život jako výkupné za mnohé. I za ty, kteří Ho nepoznali nebo se postavili proti Němu. Miluje všechny bez rozdílu. V této chvíli, kdy vrcholí postní doba - doba přípravy na Velikonoce, si tyto skutečnosti připomínáme. Myslím, že i nám mohou být inspirací na cestě našeho povolání ke službě. S pohledem upřeným na Toho, který je příkladem a vzorem nejkrásnější služby člověku, můžeme i my usilovat každý den o službu potřebnému člověku, který stojí před námi.

Na křížové cestě života se dostáváme do mnoha absurdních situací a samo utrpení a smrt se jeví jako největší absurdita života - skutečnost beze smyslu. Absurdita kříže. Co může být nepochopitelnějšího, než když tvor ukřižuje svého Tvůrce, který Ho miluje? A přesto On dokáže i tuto nesmyslnou situaci proměnit ve zdroj lásky - v pramen prýštící pro záchranu těch, kteří ho křižují a pro spásu celého světa.

Pokud se ve výroční zprávě zamýšlím nad těmito tématy, je to proto, že si bez nich svou službu neumím představit. Denně se setkávám s utrpením, jehož vysvětlení sahá za hranice našeho pozemského života. Je však možné odpovědět, reagovat i na to, co nelze vysvětlit. Odpovědí může být pokorné mlčení, účast, blízkost, pomocná ruka, laskavé slovo - něco naprosto malého, co má charakter spíše roušky Veroničiny, podané Kristu na křížové cestě než něčeho velkolepě převratného.

A právě tato odpověď, tato podaná rouška má v kontextu lidského utrpení nesmírný význam, je převzácná. Veronika sama může být plná nejistot a pochybností, bude sama potřebovat obmytí od vlastních hříchů, ale její přítomnost a malý, docela nepatrný skutek lásky v pravou chvíli je nezastupitelný. Dodnes je zobrazován na křížových cestách ve všech kostelích světa. Byla blízko, měla vnímavé a citlivé srdce. Vyšla z davu, ze zástupu lhostejných, a utřela tvář odsouzence. Odměnou se jí stal otisk Boží Svaté Tváře do jejího srdce.

Přeji tuto odměnu a radost všem „Veronikám“ našeho zařízení, všem těm, kteří denně konají malé nepatrné věci pro naše nemocné. V mých očích jsou to věci ohromné a krásné, věci měnící svět k lepšímu.

S.M. Jana Pavla, SCB

Život je fajn

Nejdříve bych Vám chtěla přiblížit co to Ergoterapie vlastně je a jakou funkci zastávám v Domově Matky Vojtěchy.

Ergoterapie *(ergon = práce, therapia = léčba) je profese či léčebná metoda, která prostřednictvím smysluplného zaměstnávání usiluje o zachování a využívání schopností jedince potřebných pro zvládání běžných denních, pracovních, zájmových a rekreačních činností u osob jakéhokoli věku s různým typem postižení či onemocněním (fyzickým, smyslovým, psychickým, mentálním nebo sociálním znevýhodněním).*

Proto si myslím, že Ergoterapie je v našem zařízení nepostradatelná a naopak se musí stále rozvíjet a zdokonalovat. Jsme Domov se zvláštním režimem s klienty s různými druhy demencí, proto ergoterapeut musí individuálně přistupovat ke každému klientovi a dbát na spokojenost a rozvoj klienta i přes jeho specifické onemocnění. Již od vzniku Domova Matky Vojtěchy se naše ergoterapie zaměřuje nejvíce na reminiscenci, trénování paměti, duchovní potřeby, pohybové cvičení a manuální zručnost. Tyto základní věci jsou naše stavební kameny, na kterých můžeme nadále stavět a následně se o ně opírat v dalším rozvoji. Proto bych chtěla všem poděkovat a věřím, že se dokážeme stále zdokonalovat, tak aby se naši klienti cítili „jako doma“. Pro klienty jsou dále v průběhu roku organizovaná kulturní představení, takzvané „kulturní pátky“, kterými se snažíme klientům zpříjemnit pobyt u nás. Nadále se věnujeme výstavám a trhům, kde představujeme výrobky našich klientů.

V následujícím roce bychom rádi získali certifikát Bazální stimulace, který by byl velkým přínosem jak pro domov, tak hlavně pro naše klienty. Dále vznikají projekty zaměřené na prožitky a zážitky našich klientů. Například reminiscenční místnost, pěstování bylinek a starání se o ně, zkrášlení okolí Domova Matky Vojtěchy a jiné.

Kateřina Plačková-Hávová

Vybrané statistické ukazatele v DMV za rok 2013

průměrný věk	76,4 let
průměrný věk mužů	71,3 let
průměrný věk žen	79,9 let
nejmladší klient	27 let
nejstarší klient	94 let

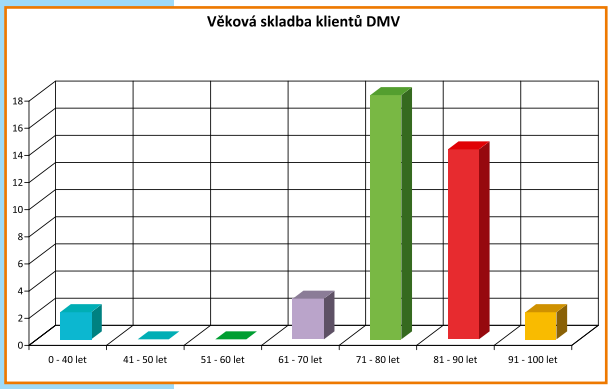

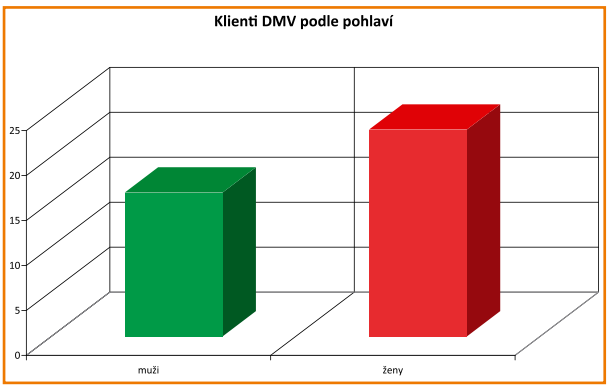

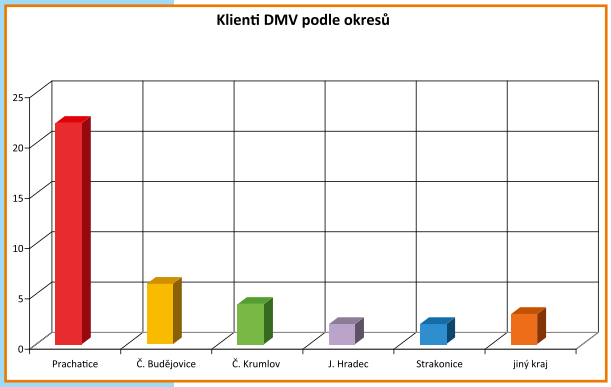

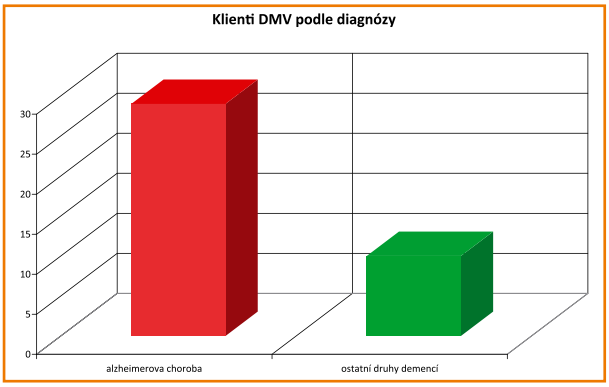

Pokoje jsou vybaveny nízkými lůžky Sentida.

Nový Domov Matky Vojtěchy

Těsně v linii hradeb středověkých Prachatic byla vloni postavena novostavba Domova Matky Vojtěchy, zařízení určené hlavně pro klienty s demenci, hlavně s Alzheimerovou chorobou.

Domov sídlí v blízkosti Hospice sv. Jana N. Neumanna, který je i jeho zřizovatelem. Nese jméno významné členky Kongregace Milosrdných sester sv. Karla Boromejského, tudíž není divu, že je také v aktivním spojení s prachatickými sestrami boromejkami. „Naše vrchní sestra je členka řádu, další sestra dochází poskytovat duchovní péči a komunikovat s našimi klienty," popisuje Radka Kylbergerová, vedoucí Domova Matky Vojtěchy. I spolupráce s hospicem podle ní funguje na výbornou. „Hlavně v začátcích nám hospic velice pomohl, nejen sdílenými zkušenostmi, ale i zápůjčkami vybavení, které jsme ještě neměli k dispozici, například odsávačky nebo polohovatelná křesla," říká Radka Kylbergerová.

Domov Matky Vojtěchy má za sebou necelý půl rok existence. Byl otevřen 1. listopadu loňského roku a kapacita 26 lůžek se prakticky okamžitě naplnila. Domov slouží hlavně obyvatelům Prachaticka a širšího okolí. „Poptávka po specializovaných lůžkách v domovech se zvláštním režimem bohužel obecně převyšuje nabídku, a to nejen u nás, přesto v současné době neuvažujeme o rozšíření," doplňuje vedoucí domova.

Pokoje v domově mají kapacitu 1 až 2 lůžka a nacházejí se ve dvou patrech, v přízemí je pro-

vozní zázemí a také prostor pro budoucí kapli. Nebydlí zde pouze senioři, i když ti převažují, ale služby jsou poskytovány i mladším klientům, například s pouzarovou demencí. Věk obyvatel Domova Matky Vojtěchy se pohybuje od 74 do 94 let, jeden zdejší klient má 37 let.

Denní režim není nijak přísný, respektuje zvyklosti jedn
váním, hygien
telé, a snídan
enti účastnit
a aktivizační
ření, zpívání,
Po obědě nás
libovolně –
místnostech.
dině, chodí k
v areálu dom
areálu hospic
hrada s jezírk
vodem do blí
dává od pěti
a nese se v
hají neomeze
vit klienta pra
lupráci s rodi

Většinou jsou podle ní starostliví a chodí své blízké do domova navštěvovat. „Začátky byly pro rodiny těžké, protože hodně klientů k nám přešlo právě z domácího prostředí, ale postupně jsme si získali důvěru jak klientů, tak právě jejich rodin," dodává.

S péčí o klienty tu personálu pomáhají nízká, elektricky polohovatelná lůžka Sentida. „Jsou výborná, dobře se s nimi pracuje. Polohu nastavujeme nejen na základě našeho úsudku, ale také zkoušíme a klient si sám řekne, jaká je mu nejpříjemnější," shodují se ošetřovatelky Domova Matky Vojtěchy. Chválí si i polohovatelná křesla Softlin Komfort, s jejichž pomocí mohou klienty více zapojit do denních aktivit.

PERSONÁL DOMOVEM ŽIJE

Personál Domova tvoří především ošetřovatelky a zdravotní sestry. „Jsme rádi, že u nás máme i zástupce mužského pohlaví, jednoho muže zdravotníka a jednoho ošetřovatele," podotýká Radka Kylbergerová. Celý kolektiv funguje výborně – všichni jsou nadšenci a mají ohromnou chuť do práce. Největší odměnou pro ně jsou pokroky klientů, třeba když se klient rozmluví a začne s nimi komunikovat. Syndrom vyhoření,

Na místo čekají desítky nemocných

Domov matky Vojtěchy v Prachaticích začal fungovat loni v listopadu. Plno tam bylo už po čtrnácti dnech. Podobných zařízení je nedostatek.

RADEK ŠTĚPÁNEK

PRACHATICE | První dny a týdny v Domově matky Vojtěchy byly hektické. Zařízení pro pacienty s diagnózou různých typů demencí začalo fungovat loni v listopadu a hned za čtrnáct dní mělo všechna svá oddělení plná.

Pro zdravotnický personál bylo proto zprvu těžké přizpůsobit se každému jednotlivému klientovi a jeho potřebám, ale jak ujistila vedoucí domova Radka Kylbergerová, čas všechny tyto prvotní komplikace pomohl odstranit.

„S klienty jsme se seznámili a naučili jsme se s nimi pracovat. Mám z toho radost, teď už je všechno tak, jak jsme si představovali," konstatovala Radka Kylbergerová.

Upozornila také na to, že i když v době otevření zařízení chybělo na odděleních některé vybavení, které se vyráběl přímo na míru, v současné době už je domov vybavený kompletně.

„Dlouho jsme čekali třeba na kuchyňskou linku, ale ta dorazila už před vánočními svátky, takže jsme s klienty

Klienti Domova matky Vojtěchy chodí při hezkém počasí na procházky. FOTO | RADEK ŠTĚPÁNEK

mohli vyrábět i vánoční cukroví," vysvětlila vedoucí domova.

Nemocní čekají v pořadníku

Všech šestadvacet lůžek v současné době slouží nemocným. Stále ale chodí další nové žádosti o ubytování potenciálních klientů. Když je žádost kompletní, umístí ji vedení domova do pořadníku, kde zájemce čeká, až se místo uvolní. V pořadníku bylo na konci ledna více lidí, než jaká je kapacita domova. Vybírá se přitom podle jednoduchého klíče. První na řadě jsou nemocní z Prachaticka, potom z celého kraje, a v případě, kdy by zůstávaly volné pokoje, mohl by služby v domově využít i někdo ze vzdálenějších míst republiky. To ale zřejmě nehrozí.

„Zájem je opravdu velký. Ukazuje se, že podobných zařízení je velký nedostatek," řekl ředitel prachatického hospice Robert Huneš.

Demence je časovaná bomba

Podle něj je nabízení podobných služeb v současné době nevýhodné.

„Je to málo peněz za málo muziky, a proto se do této oblasti pouští jen málokdo. Já sám ale pokládám tohle odkládání za časovanou bombu," konstatoval ředitel hospice.

Když podle něj společnost zaspí, bude za několik let jen zírat, protože je jasné, že s demencí se bude potýkat stále větší počet lidí. Souvisí to s prodlužováním střední délky života. Pod vlivem zázraků moderní medicíny se lidé dočkávají stáří v relativním zdraví. Následně ale zchřadnou často právě až do demence.

„Z hlediska sítě podobných zařízení je stát úplně nepřipravený, a pokud se s tím něco neudělá, bude velmi brzy mnohem hůře," tvrdí Robert Huneš.

Dárci nad 10.000,-Kč

Lékárna U Bílého lva
Mgr. Oldřich Bocek

Martin Hájek

Jihočeský kraj

MINISTERSTVO PRÁCE A SOCIÁLNÍCH VĚCÍ

NADACE DAGMAR A VÁCLAVA HAVLOVÝCH VIZE 97

Lukáš Kupka

Liga proti rakovině Praha

MINISTERSTVO KULTURY

Nadace Dobré dílo sester sv. Karla Boromejského

MINISTERSTVO ZDRAVOTNICTVÍ ČESKÉ REPUBLIKY

PÖTTINGER

PRAHA PRAGUE PRAGA PRAG

Výbor dobré vůle Nadace Olgy Havlové

Autodoprava Gaier Prachatice

ANIPOL spol. s r.o., Josef Aujezdecký, Eva Bechyňová, MUDr. Jadwiga Beranová, Radomila Bělohubá, Václav Bohatý, Obec Boršov nad Vltavou, Město Borovany, CETELEM ČR a.s., Zdeněk Cinert, Město Český Krumlov, Město České Velenice, Ing. Štěpánka Dejmková, Dendrosspol. s.r.o., DHW s.r.o., DMA Praha s.r.o., Obec Dolní Dvořiště, Obec Dubné, ENKI o.p.s. Třeboň, ENVI a.s. Třeboň, MUDr. Jana Fabiánová, Farní charita Boršov nad Vltavou, Farní sbor CS.C. Evangelické, Richard Fiala, Ing. Jindřich Fiedler, Ing. Milan Flíček, GYVY.CB s.r.o., MUDr. Marcela Habartová, Helvít s.r.o., Marie Hermanová, MUDr. Marie Heřmanová, Honební společenstvo Vlachovo Březí, Jiří Hůrský, Město Husinec, Petr Jáchim, MUDr. Ivana Janštová, JHP BOHEMIA s.r.o., JK Elektronik s.r.o., Město Kaplice, KB, František Kolář, Václav Kolda, MUDr. Jan Kopecký, Milan Kovařík, Martina Krejčová, městys Křemže, Marie Kubovcová, Milan Kučera, Zdeněk Kuzl, František Kůta - Kůtaservis, MUDr. Marie Kyznarová, Lesy ČR s.p., Městys Lhenice, Město Lišov, Anna Malechová, Michal Med, Obec Mičovice, Jana Mikulová, Město Mirotice, Prof. Dr. Dobrava Moldanová, MUDr. Ludmila Moravcová, Antonín Myslivec, Nadace KONABO, NF Pohlazení pro stáří, Jaroslava Němečková, NF Umění doprovázet, MUDr. Aleš Novotný, Oceán CZ s.r.o., Optika PT s.r.o., Ortodroma s.r.o., OTEPS s.r.o., Partnersfinancialservice a.s., MUDr. Pavel Pohořský, Město Prachatice, Jitka Princová, Lenka Přerovská, paní Přibylová, MUDr. Petr Pudík, Ludmila Půbalová, ŘKF Vodňany, ŘKF Ledenice, Karel Starý, Lenka Suchanová, Ing. Miloslav Šimek, Ondřej Španěl, Město Tábor, Trafika „U Cinertů“, TŘI o.p.s., Vojtěch Ujka, Jan Ungerman, Petr Vácha, Obec Větřní, Město Vimperk, Vincenské společenství, Město Volary, Město Vyšší Brod, MUDr. Vít Waldhauser, Ing. Jiří Zikmund.

Dárci do 10.000,-Kč

Adamec Vladimír, Adamec Miroslav, Adensamová Marie, Altmann Josef, Amort Felix, Anderlová Emílie, Apfelthaler Petr, Babková Milada, Baláková Hana, Baláková Květoslava, Baloun Jiří, Barabášová Marie, Bártík František, Bartoňová Růžena, Bártová Daniela, Bartyzalová Miroslava, Bauerová Krejčová H., město Bavorov, Bebr Tomáš, Bebrová Lucie, Bednářová Ludmila, Bechyně město, Beneda Václav, Beneš František, Beran Karel, Beran Pavel, Beránková Dana, Bergler Jiří, Beyerová Květa, Bíca Pavel, Bímová Eva, Bísková Anežka, Bláha Jiří, Bláha Josef, Bláha Zdeněk, Bláhová Zdeňka, Blažková Marta, Boháčová Jaroslava, Boková Alice, Borovková Veronika, Borový Miloslav, Bošková Hana, Bouchalová Anna, Bouška Jiří, Ing. Brada Ladislav, Brandejs Pavel, Ing. Brázdová Alena, Brejchová Jarmila, Bromová Libuše a Novotná Marie, Broukal Vladimír, Brožová Marie, Brůžek Pavel, Brychová Marie, Mgr. Březina Petr, Břicháčková Mgr. Milena, Bureš František, MUDr. Burian V., Burkartová Marie, MUDr. Caloun Václav, Hans van Capelleveen, Castoral Kamil, Ciganková Hana, Cinádrová Jiřina, Ciperová Daniela, Ing. Coufal Patrik, Čadková Pavla, Čejková Jaroslava, Černíková Romana, Černocký Pavel, Český červený kříž, Čistotová Helena, Ing. Čížek Jiří, Čížek Marcel, Čtvrtníková Dagmar, Čtvrtníková Romana, Darmovzalová Libuše, Dědičová Eva, Dědková Milena, Dejmková Jaroslava, Dingesová Dagmar, Dingesová Hana, Diviš Antonín, Divíšek Jiří, Divišová Milena, Divoká Helena, Dlabáček Ing. Jiří, DM drogerie markt s.r.o., Ing. Dobešová Pavlína, Dobiáš Josef, MUDr. Doležal Antonín, Ing. Douda Arnošt, Douchová Martina, Doulová Marie, MUDr. Dragounová Marie, Drubková Miluše, Dubravcová Romana, Dudová Eva, Duchoňová Eva, Ing. Dvořák Radomil, Dvořák Jan, Dvořák Marek, Dvořáková Jana, Dvořáková Marie, Eisengruber Jiří, Eisová Anna, Eremiášová Jana, Eybl Miloslav, Fajtl František, Farní charita Kamenice nad Lipou, Farní charita PT, Fiala Petr, Fialová Miroslava, Filipová Anna, Ing. Fischer Ondřej, Fliegel Jaroslav, Fojtl Martin, Fošum František, Friessová Věra, Fučíková Marie, Fürbachová Marie, Gasmat s.r.o., Grillová Iveta, Grygar Jiří, Gurčíková Alena, Hálek Jan, Halíková Marie, Hálová Naděžda, HAMECO EVROPA s.r.o., MUDr. Harcubová Eva, Hasík Juljo, Havlanová Marie, Havlíková Eva, Havlová Marie, Hejda Petr, Hejduková Jitka, Hejlíková Růžena, Hejpetrová Libuše, Hejsek Alois, Helmanová Eva, Hermann Josef, Hlaváčová Jana, Hlavnička František, Hlclová Marie, Hoffmanová Vanda (TCM Herbs), Holá Věra, Holakovská Miluše, Holas Jiří, Holát Karel, Holeček Jan, Holíková Jitka, Holub Václav, Holý Milan, Homrová Eva - EH účetní servis, Honební společenstvo Nišovice, Horka Jindřich, Horký Jan, Horváth Miroslav, Hořejší Jana, Hořejší Ladislav, Houdková Terezie, Houska Pavel, Houšková Marie, MVDr. Hovorka Pravdomil, Hovorka Jaroslav, obec Hracholusky, Hrbek Martin, Huml Jan, Hunalová Hana, Hůrská Helena, Husa Jiří, Mgr. Husmann Andrea, Ing. Chábera Petr, Charousková Marie, Chlanda Václav, Chromý Jan, Chromý Milan, Ing. Chrt Karel, manželé Chrtovi, Chval Jaroslav, Chvalová Zdeňka, Chvalovská Věra, Chýlek Roman, Ing. Ingeduld Ivan, InTICa Systems s.r.o., Irmišová Jana, Irová Zuzana, Jáchym Petr, MUDr. Jakovlevičová Emilie, Jakschová Naděžda, Janeček Jaroslav, Janečková Marta, Janíková Lenka (občané Skal a Protivína), Janků Josef, Janoušek Martin, Janovská Kamila, Jarolímek Augustin, Jaroš Jiří, Jedlanová Lenka, Jedličková Blanka, Jechová Gabriela, Jelínková Alena, Jílková Alžběta, Jilmová, Jiráňová Marie, Jírový Jaroslav, Junek Alexandr, Junek Václav, Jurášek, Kabelková Monika, Ing. Kadlec David, Kadlecová Marie, Kafková Hana, Kamarytová Dagmar, Kapinusová Marie, Kaplová Václava, Káplová Václava, MUDr. Kaprová Jarmila, Karták Josef, Ing. Karvan Jan, Karvánková Jitka, Kautmanová Václava, Kedrová Kamila, Keilová Marie, Kelner Miroslav, Kerlová Eržika, Kisil Milan, Klabouchová Ludmila, Klementová Šárka, Klenková Alena, Klímová Anna, Knetlová Jana, Kocábková Eliška, Kocmichová Anna, Kocourková Alena, Kochtová Jana, Kolář Pavel, Komínová Jiřina, Ing. Koop Antonín, Koppensteinerová Emilie, MUDr. Koptík Petr, Korecká Jiřina, MUDr. Kořánová Jana, Ing. Kostková Noreen, Košťál Jan, Koubová Jiřina, Koubová Radomíra, Koubová Zdeňka, Kout Václav, Kovář Jiří + Helena, Kozáková Hana, Kozel Miroslav, Králová Augustina, Králová Helena, Krejčí Miroslav, Krédo-cb s.r.o., Kroupa Martin, Krump Bohumil, Krýcha Vladislav, Křížová Alexandra, Kubal Ondřej, Kubát Jan, Kubek Milan, Kubeš Roman, Kubešová Marie, Kubíková Hana, Kubis Jan, Kubová Jana, Kubs Jan,

Kučerová Jaroslava, Ing. Kudrle Vojtěch, Kuklová Marie, Kulíř Václav, Kunešová Hana, Kupková Hana - AIWA TRIBE, Kursová Marie + Kursa Petr, Kuřina Josef, Kutlák Pavel, Kůs Jaroslav, Kůsová Anna, Kümmelová Magda, Kvasnička Marek, Květoňová Marie, Kyselová Irena, Kyslíková, Ladman Václav, Lácha Jaroslav, Ing. Lašáková Jaroslava, MUDr. Lašková Olga, Laur František, Lautnerová Magdalena, občané a chalupáři obce Lčovice, Ledvinka Stanislav, Ing. Leistner Václav, Lemberková Jitka, Ing. Lencová Štěpánka, Pharm. Dr. Lešetický Jiří, Linhartová Šárka, Loskot Ludvík, Loucká Jana, Loudín Jiří, Ing. Loukotka Jan, Lukešová Anna, Ing. Lukš Michal, Lutyová Jitka, Madová Gabriela, Mácha Jindřich, Mgr. Machula Tomáš, Malík Jan, Malíková Jaroslava, Malíková Marie, Malinová Marie, Manková Olga, Marcalová Marta, Marčík Víťězslav, Marek Stanislav, Marek Vlastimil, MUDr. Mareš Jiří, Mareš Zdeněk, Marešková Lenka, Marková Bohumila, Marková Marta, Markovcová Věra, Ing. Maroušek Josef, Maršák František, Martanová Lucie, Martanová Petra, Martínek František, Martínková Hana, MUDr. Maruna Stanislav, Maříková Marie, Ing. Matějů Alena, Mátl Jaroslav, Matulová Pavlína, Matušek Miroslav, Matuška František, Matyáštíková Běla, Maurer Zdeněk, Mazurová Gabriela, MEDIBABY s.r.o., Medová Dana, Meindl Willibald, Melicharová Jiřina, Menzingerová Miluše, Měšťanová Anna, Mičanová Lenka, Michalová Ludmila, MUDr. Mikas Karel, Mikátová Růžena, Mikolášková Marie, Miláčková Jiřina, Mindlová Jana, Molková Marie, Morozová Věra, Mörtl Pavel, Mgr. Mörtlová Maria, Mráček Jan, Musilová Jana, Müllerová Hana, Myšáková Marie, Nahralová, Nápravník Josef, MUDr. Nevrklo Zdeňka, Němcová Klára, Němečková Hana, Němečková Marie, NF Umění doprovázet, MUDr. Noll Pavel, Nová Marcela, Nováček František, MUDr. Novák Jaroslav, Ing. Novák Miroslav, Ing. Novák Pavel, Ing. Novák Vladimír, Novák Lukáš, Novák Zdeněk + Jana, Ing. Novotná Svatava, RNDr. Novotná Šárka, Novotný Josef, Novotný Miroslav, Novotný Vladimír, Nožičková Jana, Nucová Stanislava, Nuska Petr, Obleserová Eva, Ondráková Marie, Ondřichová Alena, Pacolová Marie, Pajerová Dagmar, Palice Jiří, Palivcová Vladimíra, Palková Ladislava, Párt Ladislav, Pařízková Markéta, Pašek Vladislav, Paulík Jan, MUDr. Pávek František, Pavelcová Veronika, Ing. Pavlič Petr, MUDr. Pavlíček Pavel, MUDr. Pavlíčková Naděžda, Pavlík Jiří, Pavlíková Hana, Pavlovsky, Ing. Pázler Milan, Pecha Oldřich, Pechová Alena, Pekárek Václav, Peleška Dušan, Pelikánová Anna, Pelikánová Zuzana (Furišová), Pešek Petr, Petáková, Petrášková Hana, Píbalová Jarmila, Píchová Vlasta, Pilátová Anna, Plojharová Eva, Podlahová Marie, Pohřební služba Marek Vlastimil, Pojsl Jan, Poláček Tomáš, Polanská Magdalena, Mgr. Porcalová Petra, Pospíchal Josef, Pouzarová Milada, Prajer Bořivoj, Pražák Jan, Ing. Prekop Pavel, Ing. Prenerová Eva, Csc., Princ Antonín, Prokopová Jaroslava, Prokopová Zdeňka, Protiva Pavel, Provodová Marie, Prskavcová Vladimíra, Průchová Pavla, Půbalová Anna, Ing. Puffrová Petra, P.V.A. team s.r.o., Rabelová Jarmila, Rahova Ludmila, Rambous Milan, Raušerová Jiřina, Raušerová Vlasta, RI-SOLAR, Rinkeová Jana, Ritter Ferdinand, Rokůsková Eva, MVDr. Roučka František, Roytová Eva, Rozsar Ladislav, RP PROFIL spol. s r.o., Růžičková Marie, Růžičkovi, Ryšánek Zdeněk, Řeháček, Řeháková Iveta, Ing. Říha Jan, Říha Jaroslav, Říský Josef, ŘKF Chlum u Třeboně, Samcová Marie, Sandany Milan, Sanekta, v.o.s., Sarauerová Marie, SDH Dubné - mladí hasiči, Sedláčková Ludmila, Sekyrová Miroslava, Sellner Martin, Sellnerová Marie, Setinová Marie, MVDr. Schandl Václav, Scheicherová Libuše, Schneider Petr, Schwambergová Jana, Sirhalová Marie, Ing. Skalický Jiří, Sládková Zdeňka, Ing. Sláma Pavel, MUDr. Slanina Jindřich, Slavová Vlasta, Slivka Ivan, Smetana Milan, Smetana Josef, Smetanová Anna, Smetanová Milada, Ing. Smrčka Petr, Smutná Božena, Sokol, Sosnová Miluše, Souček Milan, Soukup Jaroslav, spotř. druž. Jednota, Spurná Marie, Srnec František, Staněk Bohumil, Starczewská Magdaléna, Steinhaisl Jan, Stejkozová Marie, Stejskal Luděk, Strunc Miroslav, městys Strunkovice nad Blanicí, Strusková Karolína, Střítězská Jana, Stuchlíková Iva, Stulík Václav, Stulíková Alena, Subová Jana, Sujanová Lenka, Sup Václav, Svatek Marian, Svitáková Jana + Martin, Ing. Svobodová Dagmar, Svobodová Helena, Syslová Anna, Šádek Štěpán, Šalát Václav, Šanda Pavel, Šavel Jan, Šebek Martin, Šestáková, městys Ševětín, Šiklová Hana, Šilliková Helena, Šimek Vladimír, Šimková Jaroslava, MUDr. Šímová Ludmila, Šímová Růžena, Šindelářová Kamila, Šípová Hana, Škrabalová Marta, Šmelc Zdeněk, Šmelcová Anna, Šmidrkalová, Šourek Jaroslav, Špatný Karel, Ing. Špeta Jaroslav, Šťasná Eva, Šteflová Marie, Štěrba Stanislav, Štrunc Miroslav, Šubrtová Anna, Šůma Vladimír, Švecová Marie, Švecová Eva, Talíř Vojtěch, Tesařová Zdeňka, MUDr. Tichavová Blanka, Tischler František, Tobiášová Jana, Tomanová Ludmila, Toningerová Květa, Traxler Václav, JUDr. Trojan Karel, Trtílek Radek, Třísková Kateřina, Tůmová Květuše, Tupá Martina, Mgr. Turek Jan, Turek Jan + Turková Marie, Tyšerová Soběslava, Uhlíková Ludmila, Ulrichová Eva, PhDr. Urbanová Petra, Vacková Helena, Vaculíková Polina, Vačlenová Jana, Vachlerová Eva, Ing. Valenta Stanislav, Valenta František, Valentová Dagmar, Vaněček Jiří, Vaněk Jaroslav, Vaňková Anna, Vavrušková Marta, Velková Eva, Veltrubská Blanka, Veselá Gabriela, Veselá Jana, Větrovcová Marie, Veverka Karel, Mgr. Víchová Božena, Ing. Vilímek Josef, Ing. Vincík Josef, Vitásková Marcela, Vítková Věra, Vítovcová Jana, Vítovec František, Vlachovo Březí, Vlček Jiří, Vlnová Vlasta, Vocílková Anna, Vogl Hadwig, Voldřichová Hana, JUDr. Volfová Irena, Vondráček Vladimír, Vondrášek Josef, Vonešová Hana, Vorlová Jana, Vosáhlová Zdeňka, Voška Jiří, Vozábal Václav, Vranovská Ludmila, Vrchotová Klára, Výborná Eva, Vysoká Marie, Walová Helena, Wawrzynkiewicz Mateu, Wegschmiedová Jana, Wertfein Monika, Wiesnerová Antonie, MUDr. Wofek Ivo, MUDr. Wofková Zuzana, Zaumüllerová Jaroslava, Zavřel Tomáš, Zemková Dagmar, Zikmundová M., Ing. Zíma Ludvík, Zlochová Marie, ZŠ Chyšky, ZŠ Prachatice - Vodňanská, Zvánovcová N., Žemličková B., Žížka Radim, Žižková Vlasta.

Nefinanční dary

Milan Kučera, správa webu Petr Totín, vokální soubor Maraveja, DTP studio BoD, regulace topení Ing. Jan Holeček, revize plynu Josef Hora, Rodinný pivovar Bernard, zdravotnický software DATA-PLAN BOHEMIA s.r.o., elektrorevize Ing. František Šíma, Mgr. Radek Suchopár - právní služby.

Děkujeme také všem dárcům, kteří si nepřáli být zde uvedeni, nebo jsme je nechtěně opomněli.

Spolupráce

Zdravotně sociální fakulta
Faculty of Health and Social Studies
Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích
University of South Bohemia in České Budějovice

Teologická fakulta
Faculty of Theology
Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích
University of South Bohemia in České Budějovice

Vyšší odborná škola zdravotnická
BÍLÁ VLOČKA

Střední zdravotnická škola a Vyšší zdravotnická škola České Budějovice

Členství hospice v jiných organizacích

ASOCIACE POSKYTOVATELŮ HOSPICOVÉ PALIATIVNÍ PÉČE

APSS ČR